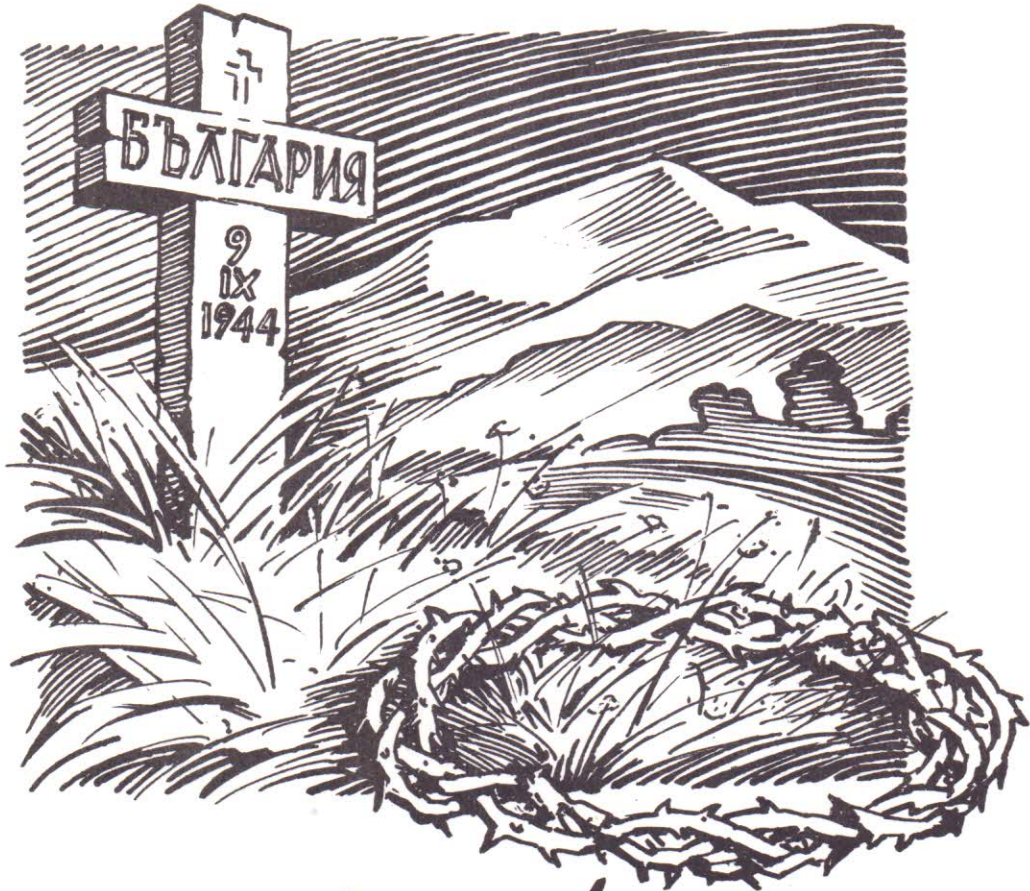

БОРБА®

Никога не ще забравим!
Никога не ще простим!

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

OCTOBER 1973

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЛЕГИОНЕРЪ

Борисъ Наумовъ
падналъ въ бой въ Русе
на 9 IX 1944

СВЕЩЕНИКЪ

Отецъ Иванъ А.Ивановъ
убитъ въ Ловечъ
на 9 IX 1944

ОФИЦЕРЪ

Поручикъ Боянъ Григоровъ
убитъ въ Бургасъ
на 9 II 1945

ГРУПА ЛЕГИОНЕРИ ОТЪ СОФИЯ, СЪ ВЪРЗАНИ ОТЗАДЪ РАЦЕ И
ОХРАНЯВАНИ ОТЪ МИЛИЦИОНЕРИ-ПАРТИЗАНИ
ОТИВАТЪ НА РАЗСТРЕЛЪ НА 19 IX 1944
СЪ ГОРДО ВДИГНАТИ ГЛАВИ И СЪ УСМИВКА НА УСТА
ЗАШОТО ЗНАЕХА, ЧЕ УМИРАТЪ ЗА БЪЛГАРИЯ.

Българю, за тебе те умрѣха,
една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
и тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твоего ние само катъ мълвѣха,
умираха безъ страхъ.

БОРБА

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P. O. Box 1204 Grand Central Station. New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 22 брой 3

Книжка шестдесет и осма

Октомври 1973

НИЕ И НОВАТА ПОЛИТИКА НА СЪЕДИНЕНИТЪ ЩАТИ СПРЯМО СЪВЕТСКИЯ СЪЮЗЪ.

Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.

Новата политика на Съединенитъ Щати за изграждане приятелски и търговски връзки съ Съветския Съюзъ предизвиква смущения въ срѣдитъ на емигрантитъ отъ поробенитъ отъ комуниститъ страни и сигурно е предизвикала още по-голѣмо безспокойство всрѣдъ народитъ въ самитъ поробени страни.

Съ основание всички се интересуватъ и искатъ да знаятъ какво може да се очаква въ бъдаще.

Ако се прецени тази нова политика на Съединенитъ Щати само въз основа на онава, което обикновения наблюдателъ може да научи отъ вестницитъ или отъ публичнитъ изявления на тукашнитъ политици, много лесно може да се дойде до заключението, че каузата за освобождението на поробенитъ отъ комунизма народи нѣма никакви изгледи, поне за сега. Ако обаче, се надникне по-дълбоко и се взематъ подъ внимание новитъ симптоми, които се появиха на политическия хоризонтъ въ Съединенитъ Щати и се проследи отъ къде идва инициативата, кой има нужда отъ тази нова политика и защо, картината се очертава въ свършено друга свѣтлина.

Не сж се изменили толкова много години, за да се забрави, всички още си спомняме въ какви краски рисуваха отъ Москва положението на Съединенитъ Щати неотдавна. Комунистическитъ водачи се надпреварваха да държатъ речи, въ които характеризирваха Съединенитъ Щати като страна на експлоатация и мизерия на работничеството, като страна на една политическа и икономическа система, която е предъ катастрофа. Сжшитъ тѣзи червени вождове предсказваха скорошното тържество на комунистическия социализъмъ. Какво стана, обаче? Въместо Съединенитъ Щати да сж изправени предъ катастрофа, Москва се намира предъ тази опасностъ и идва въ Вашингтонъ да дири спасение за режима си. Съветскиятъ Съюзъ е този, който прави главоломенъ завои въ своята досегашна политика и е инициаторъ на новитъ политически отношения.

Неотдавнашната катастрофа на комунистическия режимъ въ Чили е едно ново и неопровержимо доказателство, че комунистическиятъ режимъ и комунистическата система не сѣ въ състояние да се справятъ съ трудноститѣ на икономическия животъ, не сѣ въ състояние да създадатъ политическа стабилностъ и не могатъ да осигурятъ благоденствие на народнитѣ маси. Катастрофата на комунистическия режимъ въ Чили потвърди още единъ фактъ, а именно, че Комунистическия блокъ и самиятъ Съветски Съюзъ не сѣ въ състояние да помогнатъ и спасятъ никой комунистически режимъ. Затова Москва направи завој въ досегашната си политика и дири приятелство съ Вашингтонъ.

Просвѣтленъ така въпроса, се вижда, че не е вѣрно, че каузата за освобождението на поробенитѣ отъ комунизма народи е пропаднала, но обратното - на лице е една обстановка, единъ моментъ, въ който Москва може да бѣде принудена да направи компромиси, за разрешението на този нашъ въпросъ.

Ние очакваме, че този моментъ ще бѣде използванъ отъ политикитѣ на Съединенитѣ Шати и че тѣ не сѣ забравили многократнитѣ си декларации да се постави въпроса за даване свобода на поробенитѣ народи, тѣ сами да изразятъ волята си и сами да опредѣлятъ утрешната си сѣдба.

Нашитѣ очаквания не се оправдаха напълно. Все още влиянието въ опредѣляне курса на политиката на Съединенитѣ Шати на личности и групи, които не се интересуватъ отъ нищо друго, освенъ тѣхнитѣ търговски интереси, е твърде голѣмо! Но единъ обнадеждаващъ фактъ е, отказа на Сената да даде "Правото на най-облагоприятствуваната нация" при търговскитѣ сдѣлки съ комунистическия страни, които ограничаватъ или не позволяватъ правото на емигриране на своитѣ поданици. Дори и лѣво ориентиранитѣ елементи въ Конгреса на Съединенитѣ Шати подкрепиха това решение, разбирайки и чувствувайки натиска на своитѣ избиратели.

Затова изгледитѣ за една промѣна на сегашната политика на Съединенитѣ Шати спрямо Съветския Съюзъ и съ странитѣ съ комунистически режими отъ день на день се увеличаватъ. Въ нѣколкократнитѣ избори, които се проведоха въ Съединенитѣ Шати въ последнитѣ години се подчерта, че американския народъ масово се ориентира на дѣсно. Това е единъ новъ симптомъ на тукашния политически животъ, който подкрепя нашата надежда за една скоршна промѣна на днешната политика на Съединенитѣ Шати спрямо странитѣ съ комунистически режими.

Ние, новитѣ граждани на тази страна, отъ странитѣ поробени отъ комунизма, който сме вече нѣколко десетки милиона въ Съединенитѣ Шати, можемъ да изиграемъ решителна роля въ опредѣляне курса на американската политика въ утрешния день. Задачата е много голѣма и много трудна! Изисква се много работа и много време, но тази задача е възвишена и благородна и ние не можемъ да я отклонимъ и да не се нагърбимъ съ нейното изпълнение.

Ако ние желаемъ наистина достойно да изпълнимъ нашия дългъ къмъ поробенитѣ народи, крайно време е да престанемъ да се задоволяваме съ коментирането и критикуването на политиката на Съединенитѣ Шати само въ нашитѣ срѣди, въ нашитѣ клубове и въ нашитѣ събрания. Ние трѣбва да навлѣземъ масово въ американския политически животъ! Трѣбва да се активизираме тамъ, като вложимъ всичкитѣ си сили и упоритостъ и да "натехимъ на везнитѣ" въ утрешния день за една промѣна на сегашната политика на Съединенитѣ Шати спрямо Съветския Съюзъ и странитѣ съ комунистически режими.

Ние можемъ да изпълнимъ тази задача и ние трѣбва да я изпълнимъ!

"ПОЛЕЗНИТЪ ИДИОТИ" НА ЛЕНИНЪ.

Майоръ Г.Ш. Д-ръ Банковски
Редакторъ на списание "Български Войнъ".

По времето на Ленинъ "полезнитъ идиоти" бѣха още малко на брой, или по-право мнозинството отъ тѣхъ не бѣха имали още възможността да се класиратъ като такива, поради началото още на съветската комунистическа държава и затова този хубавъ Лениновъ изразъ тогава можеше да се разбере мъчно, какво точно означава и кой влиза въ тази категория. Днесъ, обаче положението е друго. Комунизмътъ стана мода въ Свободния западъ и на тази модерна вѣдига се наловиха различни обществени слоеве и много хора, за които въ миналото бѣ немислимо да се очаква, че могатъ да станатъ волни или неволни проводници на комунистическата идея. Чрезъ това тѣ взѣха да сечатъ клона, на който седятъ и така се включиха сами въ Лениновата категория на "полезнитъ идиоти".

Тукъ не става въпросъ за работническата класа, която по начало е прокомунистическа въ свободнитъ страни и върло антикомунистическа въ комунизиранитъ държави - единъ парадоксъ, но въ сѣщностъ неуспоримъ фактъ, защото охолния животъ въ тѣзи държави е осигуренъ само за партизаната аристокрация за смѣтка на работническитъ маси. Не става въпросъ сѣмо и за хората на изкуството, които отъ пресищане, отъ скука и отъ грубъ егоизъмъ сѣ прокомунисти, защото знаятъ, че въ комунистическитъ страни тѣ сѣ привилегированитъ и че тамъ ще живѣятъ толкова добре, колкото и въ свободнитъ страни, но съ тази разлика, че стандартътъ на живота имъ тамъ ще е съ много степени по-високъ отъ този на "стадото" - т.е. на обикновения човѣкъ. Не става въпросъ и за студентската младежъ, която по начало е противъ "старитъ" и е революционно настроена, и поради липса на поставени и идеали, революционността ѝ често взема съвсемъ нежелателни и лоши посоки. Не става въпросъ още и за обикновенитъ хора отъ народа, които често се забруждаватъ и вървятъ слѣпо следъ най-неподходящия водачъ, така както стадото върви и следъ най-краставото магаре.

Тукъ въпросътъ се отнася за всички онѣзи изтъкнати личности, които иматъ думата при коване сѣдбинитъ на народитъ, каквито сѣ политичитъ, общественицитъ, голѣмитъ стопановеди, ученитъ, доста отъ висшитъ духовници, особено протестантскитъ и други, които не само даватъ тонъ за политическото, духовното и материалното състояние на народитъ, но и истински ръководятъ тѣхнитъ сѣдбини. Тѣзи хора би трѣбвало да иматъ широкъ погледъ въ дейността си, обхващащъ не само полето до близкия хоризонтъ въ живота на народитъ, но и далечъ отъ него въ бъдащето. Тѣ би трѣбвало да сѣ запознати добре и съ миналото, за да могатъ да взѣматъ правилни решения за бъдащето.

Въ сѣщностъ, обаче, тѣ правятъ всичко възможно въ сегашнитъ тежки за бъдащето на Свободния свѣтъ времена, за да се покажатъ точно такива, каквито ги нарече Ленинъ преди 50 години - т.е. полезни идиоти. Въ своето малодушие спрѣмо голѣмата истинска опасностъ, въ своята патологическа жажда за пари и безскрупулностъ при утоляването ѝ, и въ своето политическо късогледство тѣ правятъ най-непонятни контракти съ своитъ най-върли врагове, чрезъ което стѣпка по стѣпка сами се изкачватъ по стѣлбата на ешафота, за да имъ отрежатъ лесно главитъ тѣхнитъ червени контрагенти. Затова и тѣ се надпреварватъ съ огромни кредити и строежи за пропадналата комунистическа система, вмѣсто да направятъ пълна блокада на комунистическия блокъ и по този начинъ да принудятъ капитулиралата му система сама да се задуши въ собствената си негодностъ.

На политическото и дипломатическо поле, под фалшиво разбиране на думата "демокрация", много често взимат страната на червената диктатура въ ущърб на малкото страни, които все още имат смелостта да се борят явно и активно съ тази античовешка, потъпкваща напълно свободата международна язва.

На военно-стратегическото поле виждат и остро критикуват само дребосъците, които Запада си позволява за своята собствена защита, а не вдигат никакъв гласъ противъ постоянно увеличаващата се огромна червена машина. Най-типичен примъръ в това отношение сж последнитъ френски атомни опити на Тихоокеанския островъ Муророа, при които "полезнитъ идиоти" отъ цѣлия Западень свѣтъ се нахвърлиха съ какви ли не остри думи и действия противъ Франция, безъ да кажатъ нито дума противъ Съветския Съюзъ, който въ свършено сжщото време си направи и той своитъ атомни опити въ Сибирь. А Австралия пъкъ, която би трѣбвало най-много да се страхува отъ червената агресия въ югоисточна Азия, отиде толкова далечъ въ протеста си, че оттегли дипломатическия си представител отъ Парижъ.

На културно-възпитателното поле червениятъ ракъ пълзи постоянно и създава метастази навсѣкѣде и трови душитъ на подрастващето поколение. Професорскитъ и учителскитъ мѣста постепенно се заематъ все отъ изпечени комунисти или отъ почервенѣли "полезни идиоти", които не могатъ друго да правятъ, освенъ да учатъ младото поколение какъ най-лесно да си нахули на врата тежкия яремъ на червеното робство.

На общественото поле атакитъ сж насочени противъ всички личности, ценещи свободата, спрѣмо които най-безотговорно и най-безразумно се употребява често думата отъ комунистическия жаргонъ "фашисти", прилагана отъ комуниститъ къмъ всички, които сж противници на кървавата имъ диктатура.

На това поле никога не е срѣзнато да е направена нѣкаква остра критика на комунистъ-общественикъ отъ Запада, докато за всѣка дребулия или инсинуация спрѣмо антикомунистъ-общественикъ се трѣби до Бога, за да може да му се срине авторитета предъ маситъ. Тази тактика сж възприели и нѣкои, макаръ и съвсемъ рѣдки, емигрантски печатни издания, за които човѣкъ, щѣ не щѣ, почва да мисли дали въобще се знае "на кой Господъ служатъ"!

Въ този редъ на мисли и въ заключение ни идва на умъ меморандума на голѣмия борець за свободата и водачъ на Унгарското възстание отъ преди 125 години, Лайошъ Кошутъ, който той е отправилъ до президента на Съединенитъ Шати на Америка въ 1848 година и въ който между другото стои и следното:

"Когато руситъ си поставятъ една цель, тѣ правятъ две крачки напредъ. Тогава западнитъ дипломати протестиратъ и следъ дълги преговори успѣватъ да накаратъ руситъ да се върнатъ една крачка назадъ. Това става причина западната дипломация да счита, че е достигнала огроменъ успѣхъ, до следнитъ две крачки на руситъ напредъ. По този начинъ последнитъ достигатъ крачка по крачка своята цель!"

Тази тактика в още по-разширена и усвършенствуванa форма сж възприели и Съветскитъ комунисти, за която дори и Ленинъ има смелостта и нахалството официално да пише въ своитъ съчинения. Затова и комунизмътъ пълзи крачка по крачка сигурно като злокачествен ракъ навсѣкѣде по западния организъмъ, докато последниятъ бѣде окончателно съсипанъ и то съ помощта най-вече на Лениновитъ западни "полезни идиоти".

Инж. Александър Костовъ

Наредъ съ атентатитѣ, убиства и тероръ, едно отъ любимитѣ комунистически средства за борба е инфилтрацията - проникване въ чужди среди и организации, където, подъ закрилата на хуманни идеи и цели тѣ развиватъ и организиратъ подмолната си дейность. Прицелъ на тази тѣхна тактика днесъ въ емиграция, па даже и въ България е нашата Православна Църква, Християнски организации и общества.

Навредъ въ емиграция напоследъкъ започнаха да се отварятъ Православни домове, свещеници съ червени паспорти плъзнаха по различни континенти. "Културни дружества" изникватъ като гъби! СЛАВЯНИ, комунистическото пропагандно списание предназначено изключително за емигрантитѣ, въ броя си отъ 6 Юлий 1973 година е посвѣтило уводната си статия за значението на тѣзи Културни Центрове.

Като единъ отъ най-яркитѣ примѣри на тази комунистическа тактика, може да се посочи така наречения "Културенъ Центъръ" въ мазето на червената Митрополия въ Ню Йоркъ. Значението, което комуниститѣ отдаватъ на този клубъ, Троянски конь всрѣдъ емиграцията, е толкова голѣмо, че дори официалниятъ имъ органъ "РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО" отъ 5 Юлий 1973 година отдѣля мѣсто за хвалби и благодарности. Задачитѣ, които тѣ възлагатъ на този "Културенъ Центъръ" сѣ ясни: да привлекатъ наивни нови емигранти, да се неутрализиратъ по-старитѣ съ обещания "за прошка" отъ България, и бждатъ подлагани на внимателна, но постоянна комунистическа пропаганда, като едновременно бждатъ държани подъ наблюдение и използвани за събиране информации и шпиониране останалата здрава българска емиграция.

РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО

5 юли 1973 г. - Брой 186

Български културен център в Ню Йорк

НЮ ЙОРК, 4 юли [Кор. на БТА]. Портрети на български възрожденци, на революционни дейци за освобождение от османско иго, на видни наши писатели и книжовници, картини от българската природа и изгледи от столицата София и други наши градове, фолклорни предмети и национални трибагренници украсяват българския културен център "Климент Охридски", който бе открит вчера в сградата на Българската митрополия в Ню Йорк по инициатива на Българската православна епархия в САЩ. В изградената с доброволен труд културен център, който бе открит от нюйоркския митрополит Йосиф, на р. положение на посетителите български художествени научни книги, грамофонни плочи с народна музика и песни, учебни пособия по български език. Центърът има план за просветна и културна дейност.

За прикритие въ този "Културенъ Центъръ" сѣ наредени нѣколко портрети на Ботевъ и Левски, получени разбира се отъ комунистическитѣ централи въ България, като до тѣзи портрети се виждатъ сандѣци съ комунистическа литература, която щедро се раздава всекому.

Тѣзи "Културни Центрове" не ще идума, не сѣ подържани отъ празнитѣ емигрантски джобове. Чиновницитѣ отъ българската комунистическа легация сѣ чести посѣтители на Клуба, тѣ дори присѣтствуватъ и на черковнитѣ служби, където дѣдо Владика ги прикадява съ тамянецъ за упрощение на волнитѣ имъ и неволни прегрѣшения. А заедно съ това чековетѣ отъ Швейцарската банка редовно пристигатъ въ смѣткитѣ на светитѣ отци и на клубнитѣ управници.

Въ своето предаване по български езикъ, Радио "Свободна България-Страната на розитѣ" въ Кливеландъ г. Георги Петровъ описва едно свое посѣщение въ Ню Йоркския "Културенъ Центъръ" и срѣщата му съ червения Митрополитъ Симеонъ Димитровъ. Ето нѣкои пасажии отъ това предаване, станало на 8 Августъ 1973:

"Появи се новоржкоположения отъ София владика Симеонъ Димитровъ, като започна да апелира за посѣщение на българитѣ на черквитѣ и Културнитѣ центрове. Въ сѣщия този моментъ той се нахвърли съ оязвителни думи къмъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, Председател на Българския Националенъ Фронтъ, и въобще на цѣлата Организация, къмъ която Организация принадлежимъ и азъ и Миро Герговъ и Илия Казанджиевъ"/които бѣхме на посѣщение/.

"Следъ купъ ругатни, владиката Симеонъ започна да се хвали и да заплашва съ голѣмитѣ си връзки съ Стейтсъ Департаментъ и че тамъ можелъ да отива когато си искалъ и че той

билъ по-силенъ отъ всѣки българинъ по отношение на връзките си съ службите..."

"Безпричинно този фалшивъ духовникъ, който повече приличаше на маникенъ, отколкото на духовно лице, се унесе въ умразата си къмъ всичко антикомунистическо и закрѣща дивашки. Цѣлата Митрополия ехтѣше отъ неговия крѣсъкъ, като не позволяваше да му се обясни каквото и да е било. Той не даваше думата на никого, а самъ викаше като полудѣлъ..."

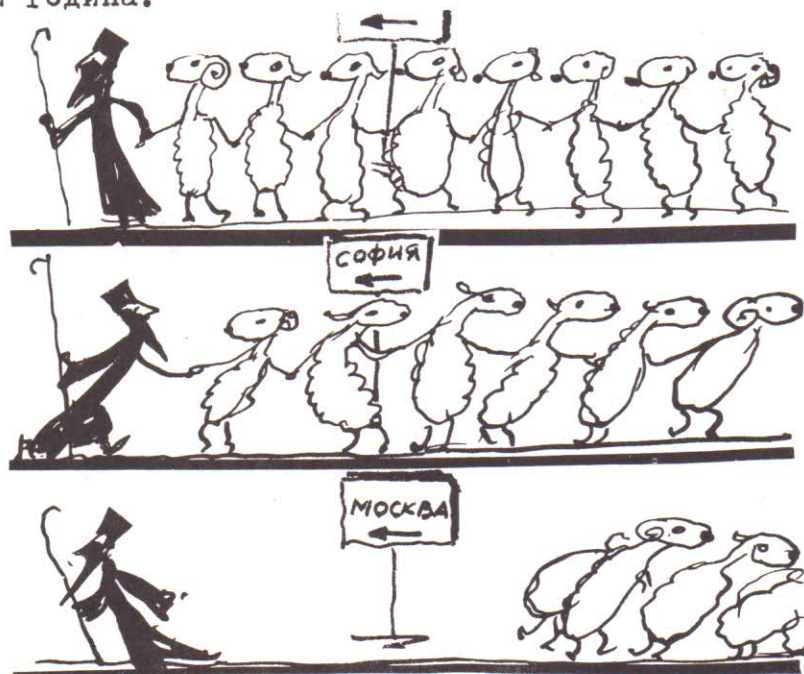
"Тогава азъ му възразихъ, че това не е комунистическа България, а Америка, и че той нѣма право да ми се кара. Азъ вѣрвамъ, че ако бѣхме въ България, този комисаръ на българската църква въ Америка, този Московски възпитаникъ щеше да ме обеси за неподчинение. Обаче, тукъ въ Америка, той може да бѣде само единъ скроменъ духовникъ, но не и комунистически комисаръ, размахващъ бича си на своеволие..."

"Ето, това е една частъ отъ истината, развила се на 6 Августъ 1973 година въ 4:30 часа следъ обѣдъ въ "Българския Културенъ Домъ" намиращъ се въ мазето на Българската Митрополия въ Ню Йоркъ".

"Моя апелъ е: Владико Симеоне, вземи си дисагитѣ и си иди при твойтѣ московчани въ София и тамъ плаши и заплашвай и тероризирай българскитѣ миряни и духовници, но не и назъ, хората, които години наредъ се боримъ срещу враговетѣ на българския народъ - комуниститѣ, ние, които намѣрихме спокойствие и миръ тукъ въ нашата втора Родина, Америка".

Бихме казали гаменското държане на червения Митрополитъ Симеонъ издава неговата Московска школовка и комисарскитѣ му навици, придобити въ поробената Родина, които обаче, тука въ Свободния свѣтъ даватъ само обратни резултати. Ние не бихме се очудили, ако единъ день и той бѣде отзованъ въ София, както това стана вече съ много негови червени събратя прикрити подъ попското расо.

Днесъ въ България Христовитѣ служители сѣ истински мъченици и народни водачи. Презрѣли всички материални облаги, тѣ служатъ съ себеотрицание на Бога и на своя народъ. Отъ тѣхъ постоянно се получаватъ предупреждения до емиграцията - пазете се отъ всички пратеници на поробения Св. Синодъ! Дѣлата на тѣзи пратеници показватъ, че предупрежденията сѣ вѣрни: тѣ тукъ на свобода, вмѣсто да издигнатъ гласъ на протестъ срѣщу поробителитѣ на Родината, се солидаризирватъ съ атеистичната политика на комуниститѣ и ставатъ тѣхни платени агенти. Официалнитѣ власти въ Свободния свѣтъ сѣ демократични и търпеливи: това, обаче, не значи, че тѣ не следятъ и не знаятъ всѣка стъпка на тѣзи комунистически агенти и на тѣхнитѣ помагачи, волни или наивници. Българскиятъ народъ и емиграцията не ще забравятъ тази "Християнска дейность" и мъчно биха простили тѣхнитѣ престъпления срещу Богъ и Родина.

ЧЕРВЕНИЯ ВЛАДИКА И ПЯТЯ ПО КОЙТО ВОДИ СВОЕТО ПАСТВО Т.Е.СТАДО.

Д-ръ Георги Паприковъ

На 28 VIII 1943 година, на светия Богородиченъ день, тогавашниятъ Министъръ Председателъ Професоръ Богданъ Филовъ съ рязвълнуванъ гласъ събщи страшната вестъ за преждевременната кончина на Царя, която вестъ потопи цѣлия народъ въ печаль.

"Царю, Царю, на кого ни оставашъ?" - така простена българскиятъ народъ, предчувствувайки страшната сѣдба, която не закѣсна да дойде. Една година следъ това и рухна вѣковното Българско Царство.

Най-добра характеристика за този така добъръ и мѣдъръ Царь ни даватъ Неговитѣ речи, които Той е държалъ при разни случаи. Ето нѣкои цитати отъ тѣхъ:

/ На 18 I 1912 по случай пълнолѣтието Си./

"Ясно като съзнавамъ моитѣ тежки отговорни задължения, азъ ще положа всички трудове и старания за да оправдая надеждитѣ и да изпълня моя свѣтълъ дългъ къмъ моята Татковина - България".

/ На 5 X 1918 поемайки царуването на България./

"Въ времена трудни, посрѣдъ събития отъ сѣдбоносно значение, азъ поехъ тежката задача, която Отецеството ми налага. Азъ не се страхувамъ отъ нея защото вѣрвамъ въ бъдещето на нашия народъ. Звездата на България не е залѣзла, тя нѣма да залѣзе".

/ На 25 X 1920 на юбилея на Иванъ Вазовъ./

"Вашето величаво дѣло ще живѣе всрѣдъ българския народъ, а името Ви ще се предава отъ поколение на поколение, докато българската речъ се чува по нашата земя. Азъ ида съ гордостъ да стисна ржката, която е написала една сѣдпа сѣкровищница въ нашата книжнина".

/ На 26 V 1926 на Ботевия празникъ./

"Животътъ, творчеството и легендарния подвигъ на това гордо и благородно чедо на Балкана, създадохъ кумиръ на всички български поколения, девизъ на доблестнитѣ синове на Отецеството, които служеха преданно на своя народъ и за героитѣ, които мрѣха за свободата е независимостта на България".

/ На 6 X 1929 на хилядогодишнината на Царь Симеонъ./

"Хиляда години на българска речъ и просвѣта - тѣзи най-трайни и сѣкли ценности, които непрерывно презъ поколенията ни свързватъ съ оная епоха въ миръ и бури и сътресения, въ величие и упадъкъ, подържаха единството на нашия народъ, повдигаха и крепѣха духа му и вдѣхвайки му надежда, запазиха отъ изчезване неговия здравъ националенъ обликъ".

При Първата Свѣтовна война.

Между народа.

Царската свадба.

Поздравъ отъ студентитѣ.

Поздравъ отъ свободна Македония

Народа плаче!

/ На 28 XI 1931 при отговоръ на Тронното слово./

"Нека, прочее, въ вжтрешнитѣ си борби, водени въ рамкитѣ на парламентаризма, се смекчи онази острота, която често пакти спква правилния политически животъ и спокойното развитие на нацията, като насочимъ все повече усилията си, чрезъ родолюбиво сътрудничество и благородно съревнование къмъ творческа дейность и безъ крайни страсти и увлечения провеждаме реформи".

/ На 1 XII 1933 при отговоръ на Тронното слово./

"Усилията ни трѣбва да продължатъ, за да можемъ да подкрепимъ стопански слабитѣ слоеве, да помогнемъ на селото, кждето количеството на земеделскитѣ продукти не е вече мѣрило за благосъстоянието на селянина. Да възнаградимъ по-добре труда, да поощримъ производството, да насърдимъ държавния служителъ, гарантирайки му стабилитетъ и справедливостъ".

/ На 16 IX 1934 при освещаване паметника на Екзархъ Антимъ I въ Видинъ./

"Една отъ най-благороднитѣ черти на българската история е, че Църквата е била всѣкога нераздѣлна отъ народа. Презъ всички бележити епохи на нашето минало ние виждаме народната душа олицетворена въ велики духовници, оставили на градющитѣ поколения единъ великъ споменъ".

/ На 8 VIII 1934 при освещаване паметника на Шипка./

"Шипка е героичния образъ на българското възраждане. Тя събира въ единъ епически устремъ мъжеството и духовнитѣ сили на българския народъ. Но пактя до Шипка бѣ далеченъ пактъ: по него е килията на Паисий, българската църква на Фенеръ, лобното мѣсто на Левски и Ботйовъ и черешовото топче, които символически отбелязватъ преходитѣ на неудържимия възходъ на българския народъ".

/ На 8 VII 1934 при освещаване на студентския почивенъ домъ въ Берковица./

"Вие, близка до сърдцето ми студентска младежъ, носители на идеалитѣ и благороднитѣ пориви на народа и нанеговия непрестаненъ стремежъ къмъ миръ, благоденствие и напредкъ, култивирайте все повече у себе си чувството на дългъ и обичъ къмъ България. Пазете здравия и високъ националенъ духъ, който е крепилъ народа ни винаги".

/ На 6 V 1937 при предаване новитѣ знамена на всички полкове въ страната./

"Подъ своитѣ бойни знамена, скромнитѣ, но велики по духъ български воители, изпълниха вѣрно и самоотвержено върховния си дългъ къмъ Отечеството. Подъ тѣхъ тѣ жнѣха неувѣхваща слава, но не лично за себе си, а за българското име".

/ На 16 VI 1937 при раждането на Князь Симеонъ./

"Благодаря, драги братя българи! Молитствувамъ Всевишния да даде крепко здраве на моя синъ, та да може единъ день съ преданостъ, вѣрностъ и любовъ да служи на българския народъ".

РЕДАКЦИЯТА НА "БОРБА" ОТКРИВА "СТРАНИЦА НА НОВИЯ ЕМИГРАНТЪ" ВЪ КОЯТО ЩЕ БЪДАТ ПУБЛИКУВАНИ СТАТИИ И ДОПИСКИ ЗАСЪГАЩИ ПРОБЛЕМИТЪ НА ПО-НОВИТЪ БЪЛГАРСКИ ЕМИГРАНТИ. ПОРАДИ ТЪХНАТА ВАЖНОСТ, ПРИКАНВАМЕ НАШИТЪ ЧИТАТЕЛИ ДА СЕ ИЗКАЖАТЪ ПО ПОВДИГНАТИТЪ ВЪПРОСИ. ИЗЛАГАНИТЪ МНЕНИЯ СЪ ЛИЧНИ И НЕ ВИНАГИ ОТРАЗЯВАТЪ СТАНОВИШЕТО ИЛИ МНЕНИЕТО НА СПИСАНИЕТО "БОРБА".

ИМА ЛИ ИЗХОДЪ ОТЪ БЕЗПЪТИЦАТА?

Кирилъ Ивановъ
Торонто, Канада.

I

Тъзи, които поведоха преди 25 години и водят и до сега българската емиграция, почти безъ изключение сж хора на зрълата възраст. Всички тѣ помнятъ добре България отъ преди 9 Септемврий 1944 година - свободна, правова държава, съ завидно икономическо положение, и безъ трудностъ човѣкъ си обяснява, силното имъ национално чувство, антикомунистическиятъ имъ убеждения и желанието имъ да видятъ отечеството таково, каквото го помнятъ отъ преди почти 30 години - свободно и благоденствуващо.

Безжалостниятъ часовникъ на времето, обаче, тиктака безспиръ и води тѣзи водачи отъ зрѣла къмъ преклонна възраст, къмъ неизбежността на природния законъ: всичко, което се ражда, умира. Неприятно е да се говори за това и много по-удобно е да се отмине. Да се отмине, но кой утре ще продължи да поддържа духа и води борческата българска емиграция? Или да не отиваме толкова надалечъ - кой днесъ ще помага да се спре намаляването броя на борческата емиграция? По силата на сщия природенъ законъ: едни умиратъ, други се раждатъ, дали този законъ важи и за качеството на новороденитѣ, съпоставено съ това на загиналитѣ? Говоримъ за новороденитѣ емигранти, новодошлитѣ на свобода българи.

II

Година ме дѣли отъ днитѣ прекарани въ приемателния лагеръ на Италия въ селото Падричиано до Триестъ. Въ този лагеръ всички българи, минали по пътя България-Югославия-Италия, преминаватъ въ течение на не повече отъ 45 дни и заминаватъ за другитѣ два лагера - Латина или Капуа. Отъ тамъ въ кръга на шестъ месеца тѣ поематъ пътя за Западна Германия, Южна Африка, Канада, Съединенитѣ Шати, Австралия и къде ли не.

По изключение, поради стечение на обстоятелствата, прекарахъ въ Падричиано 185 дена и отъ тамъ направо заминахъ за Канада. Дългиятъ престой въ лагера и служебнитѣ контакти / бѣхъ 4 месеца на работа въ администрацията на лагера / ми даваха възможностъ да посрѣшна и изпратя надъ 120 души български емигранти. Съ мнозина отъ тѣхъ се виждахъ още въ карантиннитѣ помѣщения, току що дошли, радостни и поуплашени, доволни, макаръ и поиздрани отъ бѣгството имъ презъ границитѣ. Маже, жени, деца - пѣстъръ свѣтъ. Тридесетина отъ тѣхъ бѣха хора надъ 35 години, сериозни, политически зрѣли, добре ориентирани, съ сериозни професии, нѣкои семейни хора, знаещи защо сж дошли, къде отиватъ и какво ще правятъ. Въпросътъ не е за тѣхъ, той е за другитѣ - младежитѣ. Тази младежъ, която ще трѣбва да поеме знамето отъ ракетѣ на отиващето си поколение. За това идваше поколение бихъ искалъ да кажа нѣколко думи.

Между младежитѣ имаше двадесетина добри, скромни и ориентирани политически емигранти. При тактически подходъ, голѣма частъ отъ тѣхъ ще сж въ редицитѣ на борческата емиграция. Но и за тѣхъ не става дума.

Думата ми е за другата, по-голямата част от младите емигранти. Ние всички добре знаем тези наши братя в изгнание, но избягваме да си спомняме за тях. Знаем ги, с умишлено износени каубойски панталони, с кожени якета от пластмаса, с "супер мини-хупчета", с дълги рошави коси, с ножове на задните джобове, с високо самочувствие и самомнение, но без никакъв вътрешен заряд, без политически морал и ориентировка, без задръжки - без път!

Мнозина от тях не бяха звършили и гимназия, някои от тях бяха лежали по затвори като "борчески криминалисти", имаше и убици и крадци и чудно от къде квалифицирани "нощни пеперудки", които говореха италиански и веднага почнаха да печелят на "автостоп" още от първия им ден в Италия. Битници и хипета от България? Че нали това е болестта на младежта на Запада! Че нали тази болест идва от презадоволяване, прекалена свобода, от неограничените възможности на един висок стандарт на живота, нали голяма част от тези хипета и битници се издържа от субсидиите за безработни, нали тази болест е типична за капиталистическия свят? От къде на къде от тази зараза боледува и "Димитровската комсомолска младеж" в "социалистическа" България? Боледува! Боледува и още какъ. Заразиха я комунистите, и то не кой и да е комунист, но синовете и дъщерите на "лъвовете" я донесоха и посяха в България, защото те само имаха възможност да отиват и се връщат от Запада и тях като ги видяха, че са болни, никой нищо не посмъ да им каже, - понеже бащата е "лъв" - а лъв се не дърпа за опашката! Но тези "лъвски" деца, живеят в охолство и безгрижие и е лесно обяснимо защо лесно прихващат вируса на Запада, ама другите, защо се заразяват другите?

III

Комунистическият рай е известен, особено за нас, новодошлите. Ние живяхме в него 25 години и успяхме да избягаме от него. Но ние живяхме и в една друга България, учили сме и знаем и една друга история - история, която не почва с Георги Димитров и се свършва с Тодор Живков. Ние можахме да анализираме, сравнявайки и правейки изводи, върни и резонни. И ненавиждайки властта и избягали от нея, ние знаехме защо бягаме и къде отиваме.

Но тези които се родиха и израстнаха след 9 Септември 1944, кой им разказа върно и задълбочено за миналото? Кой им посочи върния път по който да вървят? Никой! И нека да бъдем честни - не го правихме ние с собствените си деца. Защо, казвах, да ги правим по-нешастни отколкото са в тази плачевна комунистическа действителност. Да карат с новото, та дано някак си успеят да се уредят. И се грижехме да са комсомолци, за да влезат утре в университета. Да не вдигат глас срещу никого, за да си запазят службата. Така ние ги направихме политически недоносчета, политически хилави и когато "лъвските" деца донесоха болестта от Запада те се разваляха веднага, понеже нямаша съпротивителната сила, а само интуитивно чувствуваха, че в тази държава нещо не е в ред и че трябва да се излезе от този адски омагьосан кръг, като се приобщат към другия, свободния свят. Но там допира с този друг свят го донесоха "лъвските" деца, донесоха го с списанията "Плейбой", с орфаните каубойски панталони, с неимовърно късите поли, с пианство и разврат, а напоследък и с мариуаната и с хашиша.

И когато тези болни младежи успеят да се измъкнат от Желязната завеса, това за тях значи лесни печалби чрез крадби, проституция, мошеничества, лек живот и нихилизъм - това за тях е Запада, те друго и не искат и да виждат, те друго не знаят и да искат. Пълна безпактица - водеща в тинята!

Тези младежи, които за съжаление, са една чувствителна част, ги няма в нашите среди. Тях ги отбягвахме още там в Триест, където всички бяха при еднакви условия и с безкрайно свободно време, та камо ли тука, където времето е пари! Но те са действителните жертви на режима на "народната власт" в България. Те са осакатени духовно и политически от идеологичната пропагандна машина на една тоталитарна държава, и вина за това имаме и ние!

Има ли изходъ отъ тази безпятица? Има! Има, но не така лесенъ и още по-малко бързъ. Той води презъ целенасочена политическа преориентировка, индивидуална, съ специфиченъ подходъ къмъ всеки единъ по отдѣлно - а това изисква време, търпение и постоянство. Времето и търпението, което толкова ни липсва. И ако искаме тѣзи младежи да влезатъ въ редицитѣ на борческата емиграция, ако искаме да не сме "партия на изживяване", която ще съществува като настоящия "Земедѣлски Сюзъ" въ България - докато измрѣтъ старитѣ членове, понеже нови не се записватъ, трѣбва да пожертвуваме и време и нерви и да изведемъ тази младежъ отъ безпятицата. Длѣжни сме да направимъ това, длѣжни сме предъ собсвената си съвестъ, длѣжни сме предъ българския народъ, който вѣрва, че ние сме днешнитѣ "хъшове". Това е изходътъ, другъ изходъ не съществува!

ПИСМО ДО "БОРБА" ОТЪ МАКЕДОНСКИЯ БЪЛГАРИНЪ Г.АНТОНЪ АРГИЛОВЪ ОТЪ ТОРОНТО.

Като чета списанието БОРБА азъ се наслаждавамъ и окуражавамъ и го препрочитамъ два и три пати и си казвамъ - като че ли азъ съмъ го диктувалъ, тъкмо така написано!

Драги български емигранти, стари и новодошли! На всичко има край: както човѣкъ се ражда, цѣль животъ работи и остарява и умира, така и комунистическата диктатура ще умре. Край и ще дойде скоро, защото у тѣхъ всичко е лъжа. Днесъ българскитѣ комунисти се ширятъ въ Добруджа, но тя бѣ дадена отъ германцитѣ на България, а какво донесе комунистическия режимъ на България като славянски народъ - само червено робство. Днешнитѣ управници на България не ги интересува за българитѣ поробени подъ грѣцко или сръбско иго, споменаха само нѣколко пати по радиото и тамъ спрѣха - дебелата сѣнка на Москва ги измѣра и тѣ изоставиха поробенитѣ си братя.

Българскиятъ царъ Борисъ бѣше добъръ за цѣль народъ - запази България, не обяви война на Русия, запази еврейтѣ. А комуниститѣ изхвърлиха дори коститѣ му отъ Рилския манастиръ, където той бѣ погребанъ. А диктаторътъ Георги Димитровъ, който направи българския народъ робъ на червената тирания и стотици хиляди изби и полагери отъ гладъ умори, сега лежи въ центъра на София въ мавзолей. И днесъ цѣла рота млади войници стоятъ мирно и пазятъ дане би нѣкой да направи хаиръ на народа и хвърли мавзолея въ въздуха. Всеки българинъ, безъ разлика на партино убеждение, може да види кой отъ двамата управници е билъ по-добъръ за българския народъ и кой какво заслужава.

Драги български емигранти, стари и новодошли, да сравнимъ живота тука въ Канада съ този въ днешна България, та да видимъ къде е рая. Тука дори на старческа пенсия да си, получавашъ 170 долара, съ които можешъ да купишъ 500 кила хлѣбъ или 85 кила агнешко или 1700 яйца. А въ България, където червенитѣ обещаваха братство, равенство и свобода, а за всеки като погледнешъ, само диктатурата на червената партия, която държи народа като роби. Който е на пенсия, едвамъ може да си купи хлѣбъ и соль и трѣбва да мълчи, да не критикува, защото иначе ще го изселатъ нѣкъде където ще завърши и живота си.

Драги български емигранти, стари и новодошли, вѣрно е, на всеки е мило за Родината, всеки е оставилъ близки, кой майка, кой деца, кой жена, но всеки е бѣггалъ на Западъ отъ пѣклото къмъ рая. Носкоро идва края на червената чума!

Азъ съмъ българинъ отъ поробена Македония и ще бѣда много благодаренъ на Националния Фронтъ, ако напечати това мое писмо въ БОРБА, въпрѣки написано просто, азъ съмъ завършилъ първо отдѣление. Подарявамъ за БОРБА 30 долара.

На комунизма край - скоро идва рай!

НАГРАДИ СЪ ОРДЕНА НА
БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ
"БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ"

По решение на Канцлерството на Ордена "БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ", Председателят Д-ръ Иванъ Дочевъ поднесе Отличието на 27 VIII 1973 въ Лондонъ на следнитѣ многозаслужили въ борбата противъ комунизма и приятели на българския народъ видни общественици:

Д-РЪ КУ ЧИНГЪ КАНГЪ, Народенъ Представител на Националенъ Китай, Председател на Международната Антикомунистическа Лига.

Д-РЪ ОЛЕ КРАФТЪ, Бившъ Министъръ на Външитѣ Работи на Дания, Председател на Европейския Съветъ на Свободата.

Д-РЪ ТЕОДОРЪ ОБЕРЛЕНДЪРЪ, Бившъ Министъръ на Германия.

Д-РЪ МАТЕО ЛОМБАРДИ, Бившъ Министъръ на Италия.

Г-НЪ ДЖОНЪ ГРАХАМЪ, Председател на Британската Лига за Свободата, Почетенъ Председател на Британския Журналистически съюзъ, Бившъ Председател на Британския ПЕН Клубъ.

Награденитѣ отговориха съ подходящи писма, съ които благодарятъ за високата честъ, съ която сж удостоени отъ нашата Организация. Извадки отъ тѣзи писма ще дадемъ въ следващия брой на БОРБА.

КОМУНИСТИЧЕСКА ФАЛШИФИКАЦИЯ СЪ БЪЛГАРСКИТЪ ОРДЕНИ.

Напоследъкъ българскитѣ емигранти сж свидетели на една нова и необичайна комунистическа маневра за експортъ: на емигрантитѣ, независимо дали сж политически, гурбетчии или продажници, се предлагатъ купища отъ комунистически ордени! Като проводници и изпълнители на тази най-нова комунистическа пропаганда, както се очакваше, се явяватъ изпратенитѣ отъ България червени попове.

Разбира се, най-често предлаганитѣ комунистически медали, които междувпрочемъ сж свързани съ доста привилегии: парични премии, свиждания съ близки, пътувания до България и пр. се отказватъ съ възмущение отъ честнитѣ емигранти, но за срамъ и позоръ се намиратъ продажници, които се чувствуватъ горди да носятъ на гърдитѣ си такава комунистическо лекѣ!

Отъ 1945 до 1950 комуниститѣ въ България напечатата надъ 48 ордени и медали съ които се кичатъ. Единъ отъ тѣхъ е този на "Ударницитѣ Кирилъ и Методии" - фалшификатъ на най-голтмия български Орденъ "Свети Равноапостоли Кирилъ и Методии" основанъ на 18 V 1909, съ който сж удостоени само 12 българи и 8 чужденци /вижъ БОРБА год. 21, брой 3 отъ Септемврий 1972 год./

За сведение даваме сравнение между Ордена и медальончето на комуниститѣ, което, като фалшификатъ сжко носи името на Кирилъ и Методии, но безъ "Свети Равноапостоли" а съ прозвището "Ударници".

ОРДЕНА
"СВ. РАВ. КИРИЛЪ И МЕТОДИИ"

Медальончето
"Ударници Кирилъ и Методии"

Христо Деведжиев
Чикаго, Съединенитъ Шати.

 **РАБОТНИЧЕСКО
ДЕЛО**
Орган на Централния комитет на
Българската комунистическа партия

**ОТЕЧЕСТВЕН
ФРОНТ**
Орган на Националния съвет на Отечествения фронт

 **НАРОДНА
АРМИЯ**
Орган на Министерството на Народната Армия

Антени
СЕДМИЧНИК ЗА ПОЛИТИКА И КУЛТУРА

НОГЛЕД
ОБРАЗНИ НА СЪВЕТА НА БЪЛГАРСКИЕ ВЪРНАКЦИ

ОТКУПИ
СЕДМИЧНИК ЗА ХУМОР И САТИРА

 **народна
МЛАДЕЖ**

**НАРОДНА
КУЛТУРА**

Интересно е за емигранта отъ свободния свѣтъ да разтвори страницитъ на софийскитъ комунистически вестници. Какви ли не бисери на самокритика ще срѣщнете тамъ! Но то било само слабости, "слабости на разтежа", казано на тѣхния пропаганденъ жаргонъ. Критикуватъ се съ цель да се оправдаятъ. Системата си била добра, но трѣбвало да се очисти отъ недостатѣцитъ. Мизерия на логическо мислене: ако за 30 години тази система не се е очистила, това вече само отъ себе си говори, че тя е негодна.

Но нека разтворимъ напримѣръ страницитъ на седмичния пропаганденъ органъ на Държавна Сигурностъ "Антени". Основна неизбѣжна "слабостъ" на новостроящия се социализъмъ въ България е да нѣма това, което най-много се търси на пазаря. Вестникътъ косвено признава това, възмущавайки се, че когато хората влѣзатъ въ нѣкой магазинъ, още преди да кажатъ: "Моля, дайте ми...", ги пресичатъ съ: "Нѣмаме!". Изсѣкоха горитъ заради чужда валута, въведоха газови печки а хората отъ Брѣзникъ се оплакватъ, че не имъ се отпуска бутиленъ газъ. Отъ Перникъ отговарятъ: "Когато сте купували газови печки, защо не сте ни питали?". Илия Велковъ отъ София пѣкъ си купилъ нафтова печка "Албена". На три пѣти се записвалъ да дойде сервизенъ работникъ да я поправи, но въпрѣки обещанията, никой не дошелъ. И се оплаква човѣкътъ: "Не само загубихме толкова дни да чакаме въ къщи, но и трѣбваше да стоимъ на студено. А очакваме и бебе".

Презъ есенъта и зимата на 1972 обитателитъ на една жилищна кооперация въ София нѣмали отопление. Най-после на 3 Мартъ дошли двама техници и отстранили повредитъ на парното. Но докато мръзнали, инкасаторката събрала такситъ за отоплението, заплащвайки, че ще спре топлатата вода ако не плащатъ и за периода докато мръзнали. Въ жилищния кварталъ "Изгрѣвъ" не е прекаранъ нито единъ общественъ телефонъ. Станалъ пожаръ, не могли да съобщатъ на време на пожарната охрана и къщата изгорѣла до основи. Въ единъ жилищенъ блокъ на комплекса "Младостъ" въ София се повредилъ водомѣрътъ. "Водоснабдяване" вмѣсто да го поправи, му намѣрило колая: изчислява изразходваната вода кесимъ върху база 4,000 куб. м. Платили си хората, но ето че се получава и втора бележка за времето, когато водомѣрътъ билъ повреденъ. Платили си хората още веднѣжъ, но бедниятъ водомѣръ все още си стои повреденъ тамъ долу въ мазето.

А ето и "престѣплението" на Иванъ Ангеловъ отъ София, предприемчивъ и енергиченъ мъжъ, както се види. Опиталъ се да надхитри режима. Получилъ разрешение за построяване на вглицна барачка. Но вмѣсто нея се явила авто-сервизна работилница. Ангеловъ съ своя помощникъ започналъ, както пише вестника "да си чука частно". И възмутени "Антенитъ" питатъ: "Този видъ незаконно строителство-невинно престѣпление ли е?". Ние не се съмняваме, че работилницата на бай Иванъ е отишла по дяволитъ, но нали по призива на Тодоръ Живковъ трѣбва да се води борба съ "егоистичната психология". Въпросътъ е обаче, кой ще обслужва колитъ на хората при толкова много "слабости на режима" въ работитъ на държавнитъ работилници.

Единъ сиромасъ се оплаква, че предплатилъ за почистване на палтото си, а като го получилъ по него имало тъмни петна. Не го приели втори пѣтъ за почистване, нито му върнали паритъ. "Слабости на разтежа"-нѣма какво да се каже-улицы безъ настилки, кражди по магазинитъ, пияни шофьори, груби сервитьори, убийства, побоища и пр. и пр.

Куриозни бисери на пропагандни трикове "Погледъ" ни поднася въ областта на социалнитѣ отношения. Разказва се за баба Мария Стоилова, която родила и отгледала осемъ деца, първото родено още презъ 1921 година. По-нататкъ съ подробности се описва "антифашистката дейностъ" на бабинитѣ Мариини синове. Старъ пропангандистки трикъ: отклонява се читателското внимание въ глуха линия, защото, какъ може баба Мария, при тогавашнитѣ "варварски условия на капиталистическата експлоатация" да отгледа осемъ деца и то все "антифашистчета"? На предната страница е помѣстена статия озаглавена "Ще бѣде ли България десетъмилионна?". Да, ще бѣде, но половината отъ населението ще бѣдатъ цигани, понеже нормални хора днесъ не могатъ да отгледатъ дори и едно дете, ако не работи и майката и бащата, па и бабата! Анализирани сж 172 професии, въ които работятъ жени, като се установява, че 50% вдигатъ наднормени тежести, а 30% понсятъ високи физически натоварвания. 43% отъ женитѣ не сж снабдени съ профилактични обуша /"Краката ми натежияватъ като олово"/, въ 48% отъ обектитѣ нѣма гардероби /"Събличаме се задъ тезгяхитѣ"/, въ 58% нѣма отопление /"Мръзнемъ до посиняване"/, въ 54% нѣма вентилация /"Задушаваме се до припадъкъ"/, въ 69% липсватъ душеве и топла вода /"Винаги си трѣгваме неизмити"/.

Интересъ представлява историята на единъ граниченъ командиръ-името му не се посочва /държавна тайна!/, който заловилъ двама "диверсанти", приближавачи границата. За да имъ пресече пътя, прескочилъ презъ единъ трапъ, но си изтървалъ автомата. Излиза предъ тѣхъ и вика съ страшенъ гласъ: "Стой! Ще стрелямъ!". И двамата диверсанти биватъ заловени. Награждаватъ "героя" и го питатъ: "Не помисли ли, че тѣ могатъ да те убиятъ, като си безъ оръжие?", на което "героя" отговорилъ, че оставали секунди и че трѣбвало да се действува бързо. Голѣмъ героизъмъ, демекъ! А истината е съвсемъ друга: този майоръ много добре знае, че нещастницитѣ, които се опитватъ да бѣгатъ презъ границата, при днешнитѣ условия не сж въоръжени и нѣма никакъвъ рискъ да излезе отпреде имъ безъ автоматъ. Но, видите ли, съ голи ръце хващаме въоръженитѣ до заби диверсанти!

Не далечъ отъ Комо въ Италия, единъ българинъ станалъ жертва на престѣпници. Въ връзка съ това майката на убития пристигнала отъ София /за подобни случаи прѣчки нѣма/ и посѣщава Триесткия лагеръ. Като се връща въ България води разговори съ журналисти отъ "Народна Младехъ" и ето какво имъ казва: "А тѣ, тамъ, въ лагера всички гладуватъ и нѣматъ дреха на гърба си". Ние, емигрантитѣ, знаемъ, че условията въ лагеритѣ сж ограничени, но що се отнася да гладъ и голотия - това е чисто комунистическо пропагандно изобретение. Нѣкоя си Лиλιана Георгиева носела винаги съ себе си ножъ и пистолетъ. На въпроса, защо и сж тѣзи работи, тя отговорила: "За да се отбранявамъ. Всѣки може да ме нападне въ лагера!". Пишовѣи чекия Лиλιана може да е носила, Италия е свободна страна, но че всѣки можелъ да я напада въ лагера, това е друга поредна лъжа на комуниститѣ, предназначена да уплашатъ решилитѣ да бѣгатъ.

Въ културната областъ сжмо се изнасятъ грѣшки и "недостатѣци на разтежа": презъ 1969 "Народна Просвѣта" давасъобщение за издаването на многотомната серия "Хиляда и една нощъ" при абонаментъ 5 лева. Първиятъ томъ щѣлъ да излезе презъ 1970, а до края на 1972-цѣлата серия. Внесли хората паритѣ и зачакали. Зачакали и още чакатъ да излезе поне първия томъ отъ обещаното издание. Читатели се оплакватъ, че нѣма учебници по редица предмети въ Висшитѣ учебни заведения. Единъ по-рѣдкъ учебникъ се продава на "черна борса" за 45 лева. И като нѣма отъ къде да четатъ, студентитѣ се опитватъ да записватъ на лекциитѣ. И пише единъ: "Опитай се да запишешъ имената на 1,000 растения, стоейки между 50 души натѣпкани въ аудитория, предназначена за 12 души".

Грѣшки и недостатѣци, недостатѣци и грѣшки - край нѣматъ. Три десетилѣтия все грѣшки и "остатѣци отъ миналото" се оправятъ и все неоправени оставатъ. Въ България днесъ действуватъ 19,500 контролни комисии съ общо 20,000 "народни контролѣри! Контролъ надъ грѣшкитѣ, грѣшки надъ контрола и така края не му се вижда. Да му мислятъ работницитѣ и текезесаритѣ, които съ труда и потѣта си изхранватъ тази "народно-контролна" армия. За всѣки е ясно, че комунистическата система е гнила и негодна и че скоро ще ѝ се види края!

ОТВОРЕНО ПИСМО ДО ТОДОРЪ ЖИВКОВЪ ОТЪ СТАРИЯ ЕМИГРАНТЪ

Викторъ Карнобатски
Лосъ Анжелосъ, Съединенитѣ Шати.

Онѣзи отъ емигрантитѣ, които сѣ прочели статията на Тодоръ Живковъ въ СЛАВЯНИ "Развитие и използване на общественитѣ фондове за потрѣбление" и които не сѣ видѣли България следъ като бѣ завладѣна отъ комуниститѣ, сигурно ще се възхитятъ отъ успѣхитѣ, които, споредъ другаря Живковъ българската икономика е достигнала. Другарятъ Живковъ говори за бесплатна медицинска помощ, за бесплатно образование, развой на културата, свобода на печата, осигуровка на земеделскитѣ стопани, увеличаване на пенсиитѣ, насърчаване на раждаемостта, детски ясли, почивни домове, студентски издрѣжки, столове и пр. и пр.

Хубави думи изъ българския езикъ, но горчиви опити за българина, който ги изпитва на гърба си презъ последнитѣ 29 години! Да, другарю Живковъ, вие и вашата форма на управление въведохте бесплатна медицина, но за кого? За такива като тебе и за третѣхъ процента хора, които управляватъ България, по нареждане отъ Москва. Народа, за който плачете вие, е лишенъ отъ свободна и бесплатна медицина: идете въ вашитѣ болници даже въ София, където по стотина болни лежатъ въ една стая, където нѣматъ нощна прислуга и където липсватъ лѣкарства. При това положение болнитѣ сѣ принудени да купуватъ лѣкарства на черна борса, а ако нѣкои имъ прати лѣкарства отъ чужбина, тѣ се конфискуватъ за "червената аристокрация" или се връщатъ, като "пропаганденъ материалъ". По селата рѣдко вече има лѣкари, тѣ или сѣ избити или сѣ се премѣстили въ по-голѣми градове, за по-сносенъ животъ.

Съ Вашия развой на културата, съ отричането на религията, вие върнахте народа къмъ феодализма презъ XII вѣкъ. За осигуровка на земеделскитѣ стопани: мене не ми е ясно, кои сѣ тѣ и къде сѣ тѣ на работа. Ако искате да кажете за селянина, който обработва земята и храни народа и който все още представлява голѣма частъ отъ населението, то той все още е свободенъ, но само колкото да диша! Вие взехте неговитѣ ниви, лозя и градини, кози, овце и крави, като го накарахте да работи отъ изгрѣвъ до слънчевъ залѣзъ за 1 левъ и 78 стотинки на день /1972/. Вие отнехте децата отъ майкитѣ имъ, само за да могатъ и женитѣ да робуватъ по полята и нивитѣ. Говоритѣ за увеличение пенсиитѣ на инвалидитѣ съ по 10 лева на месецъ: единъ инвалидъ отъ Първата Свѣтвна война, осакатенъ 30 годишенъ, получава 27 лева на месецъ! А единъ вашъ партизанъ, стоялъ три дни въ шумата, получава отъ 120 до 1400 лева на месецъ! Това ли е равенството и братската любовъ между хората, за които се грижитѣ?

Вие насърчавате увеличението на раждаемостта и предлагате помощи. Това е отлично възприето отъ циганитѣ, които иматъ - азъ видѣхъ - по 10-12 деца, за да получаватъ по-голѣма помощ. Вие рекламирате и насърчавате употреблението на алкохолъ и тютюнь, разбира се, държавенъ монополъ, за да вземете и последния грошъ отъ джеба на работника, иначе той може да стане капиталистъ. Вашитѣ работници работятъ шестъ дни въ седмицата и то на парче, което въ капиталистическия свѣтъ е строго забранено. Вие нѣмате безработица, понеже никой не работи съвестно, защото никой не е отговоренъ, защото никой нѣма право да стачкува и едва преживѣва съ мизерната си заплата. Единъ лѣкаръ получава 135 лв, единъ учителъ 82 лв, единъ зидаръ-4 лева надница, а стойността на продуктитѣ сѣ съ 30 до 1500% по-високи отъ тѣзи въ Америка!

Вие създадохте новъ поземленъ законъ - закона за ТКЗС, съ който отнехте на стопанитѣ бесплатно имота и добитѣка и направихе селянина робъ, като изявявате, че селянитѣ доброволно сѣ предавали имотитѣ си, което, както узнахъ, съвсемъ не е вѣрно. Онѣзи, които не сѣ искали да си дадатъ имота сѣ безследно изчезнали или сѣ били варварски избити насрѣдъ селата. И днесъ 30 години следъ тѣзи реформи, вие все още не можете да дадете жилища на хората и сте принудени да създадете новъ законъ, съ който лишавате гражданското население отъ къщата или апартамента имъ, като ги принуждавате да ги отстъпватъ или продаватъ на нищожни цени, като оставяте на семейство само 120 к.м. площъ за живѣне. Това ли е прогреса, за който говоритѣ?

Посѣтихъ нѣколко села, говорихъ съ разни хора, съ учители, съ учителки. Научихъ, че почти всички реални гимназии въ по-малкитѣ градове сѣ затворени и превърнати на професионални училища. Основнитѣ училища сѣ празни и учителитѣ се страхуватъ да не загубятъ службитѣ си, като сѣ имъ останали по 6-10 деца въ класъ. Въ едно село, преди 30 години имаше две основни училища, гимназия, сега има само едно основно училище и една професионална прогимназия. Селото имаше тогава 6,000 жители, днесъ едва 3,000. Главната улица бѣ тогава пълна съ дуќани, идваха да пазаруватъ хора отъ околнитѣ села - животъ кипѣше, сега всичко е затворено, къщитѣ сѣ празни и изоставени. Това напомня на снѣзи градчета по Аризона и Калифорния, които изникнаха като гъби презъ "златната ера", за да бѣдатъ изоставени следъ изчерпването на рудата и сега сѣ "градове-призраци". Българскитѣ села отиватъ по сѣщия път!

Комунизмътъ е унищожилъ всѣко село, всѣка колиба, материално или морално, за да не напомня на народа, че тука нѣкога е текълъ животъ, пълненъ съ мечти и щастие, че тамъ сѣ живѣли свободенъ животъ хора, горди независими селяни, които въпрѣки и да не сѣ знаели отлично да четатъ или пишатъ, винаги сѣ вѣрвали, че свободата безъ борба не може да се извоюва, че борцитѣ на българското възраждане не умрѣха напраздно.

ПИСМО ДО "БОРЕА" ОТЪ НОВИЯ ЕМИГРАНТЪ НИКОЛА КОЛОВЪ ОТЪ АВСТРАЛИЯ.

Азъ съмъ единъ отъ хилядитѣ прокудени отъ Родната емигранти, които, щастливи, че сѣ се спасили отъ комунистическия тероръ, успѣха да намѣрятъ убежище въ далечна Австралия - една свободна, хубава, но още малко позната страна.

Тука, следъ 25 години неуспѣхи, най-после "Дейбъръ Парти" успѣ да спечели презъ 1972 изборитѣ. Напоследъкъ ние ставаме свидетели на засилващата се червена пропаганда, а сѣщо и на репресалии отъ страна на правителството спрямо всички хора съ по-национални разбирания. Депортираха се вече много хървати, прикачвайки имъ епитети: "усташи", "фашисти" и пр. като отъ друга страна възхваляватъ комунистически страни, като ги описватъ, едва ли не като нѣкой рай. Почти всекидневно можете да срѣщнете въ всѣки австралийски вестникъ портретитѣ на "великия Ленинъ" или на "гениалния Мао".

Всичко това е безобидно въ сравнение на това, което прочетохъ въ популярния вестникъ "Нейшънълъ Таймсъ" отъ 3-2 VIII 1973 отъ нѣкой си Еилъ Ордъ, който така възхвалява днешна България, че ние трѣбва да се запитаме, защо ли сме избѣгали отъ тази земенъ рай? Отъ неговата статия става известно, че въ всѣка трета къща въ едно българско село има лека кола, почти всички къщи сѣ нови, храната, хотелитѣ, ресторантитѣ сѣ почти базъ пари. "Народнитѣ милиционери" сѣ може би най-сърдечнитѣ и най-благовъзпитани хора! Нѣмаше да се очудя даже, ако бѣха прочелъ, че органитѣ на Народната Милиция сѣ съ висше образование, а старшитѣ-регуловчици говорятъ френски или най-малко знаятъ да свирятъ на флейта.

Защо другарятъ Ордъ не си е направилъ труда да запита тѣзи "щастливци" тамъ, българскитѣ граждани, колко лева е месечното имъ възнаграждение, каква е цената на лекитѣ коли, къщитѣ, храната, преди да е напусналъ България? И ако има елементарни познания по аритметика, не ше бѣде трудно да пресмѣтне, че ако иска единъ български гражданинъ да си купи лека кола трѣбва да събира заплатата си поне за 10-20 години, като разбира се, цѣлото семейство яде всѣки день бобъ или кисело зеле, а въ недѣля - леща! Защо другарятъ Ордъ не е попиталъ колко струва единъ килограмъ месо и да направи сравнение съ надницата на единъ простосмъртенъ? Или да се е опиталъ да купи нѣщо съ български пари, а не съ австралийски долари!

Мене ми става болно и мъчно, като чета въ Австралийската преса лъжи и пропаганди за комунистическа България, която ние, емигрантитѣ познаваме така добре. БОРЕА смѣтамъ, че е единственото мѣсто гдето мога да сподѣля мнението си съ моитѣ братя въ изгнание, затова моля да публикувате това мое писмо.

ПО СЛУЧАЙ 29 ГОДИНИ ОТЪ ПОРОБВАНЕТО НА РОДИНАТА

БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ЕМИГРАЦИЯ ПО ЦЪЛИЯ СВЪТЪ ПОЧЕТЕ ПАМЯТЪТА НА

ПАДНАЛИТЪ ВЪ БОРБАТА ЗА СВОБОДА И НА ЖЕРТВИТЪ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ

ТЕРОРЪ НА И СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

НЮ ЙОРКЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 9 IX 1973 клона на Б.Н.Ф. организира Тържествена Панахида въ Православната Катедрала "Св.Владимиръ" по случай 29 години отъ поробването на България и въ паметъ на жертвитѣ загинали отъ комунистическия тероръ, проведена отъ Епископъ Йоанъ въ съслужение на четирма свещеници. Предъ олтаря стояха Американското и Българското знамена, държани отъ П.Николовъ и Л.Нурковъ. Присътствуваха масово членоветѣ на националната ни емиграция, представители на братски намъ народи, на Консервативната партия г.Бентонъ Коль, отъ "Организацията за подпомагане бѣжанцитѣ" Г-ца Мери Кароль. Бѣха дошли наши приятели отъ близки и далечни градове, между които г.Хр.Минковски отъ Гери, Индиана и пр. Следъ Църковната служба каза трогваще слово Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ и отъ страна на украинцитѣ г.Михайлъ Спонтакъ.

Въ Църковната зала се раздаде жито и вино за Богъ да прости и бѣ сложена Братска трапеза, която се откри съ слово отъ г.Н.Стояновъ. Тържеството бѣ организирано отъ: г.г. П.Николовъ, Ю.Ивановъ, Л.Костовъ, Л.Нурковъ, Полк.Р.Райчевъ, А.Андоновъ, А.Стояновъ, Д-ръ П.Петровъ и Н.Кондовъ.

СТОКХОЛМЪ, ШВЕЦИЯ.

На 9 IX 1973 въ Православната Църква "Св.София" клона на Б.Н.Ф. организира Божествена Служба въ паметъ на всички наши братя и сестри паднали убити за свободата на нашето мило Отечество. Панахидата бѣ отслужена отъ трима свещеници и бѣ посѣтена отъ българската национална емиграция. Следъ службата каза подходяще слово Представителтъ на Б.Н.Ф. за Скандинавскитѣ Страни г.Никола Атанасовъ.

ТОРОНТО, КАНАДА.

На 9 IX 1973 въ Православния Български Храмъ "Св.Тройца" клона на Б.Н.Ф. устрои традиционната Панахида за избититѣ наши сънародници въ Стария Край и за всички бойци паднали въ борба противъ комунизма. Църквата бѣ тѣсна да побере множеството отъ наши съмишленици и богомолци. Следъ великолепно проведената служба Протоиерей Василь Михайловъ произнесе високо прочувствено слово, като благодари и похвали Българския Националенъ Фронтъ, че не забравя своя дългъ къмъ паметъта на своитѣ братя избити отъ варварскитѣ нашественици въ Родината.

Следъ Панахидата голѣма колона отъ автомобили съ множество отъ богомолцитѣ отидоха на гробището, където се помолиха надъ гробоветѣ на нашитѣ скоро починали съидейници: Василь Спространовъ и Асенъ Велковъ. Следъ това цѣлото множество се събра на братска трапеза за Богъ да прости, на която Председателтъ за Канада Инж.Ангелъ Гъндерски каза подходяще слово.

АРНИМЪ, ХОЛАНДИЯ.

На 16 IX 1973 по починъ на клона на Б.Н.Ф. за Холандия се състоя Панахида въ Православния Храмъ "Св.Покровъ" въ Арнимъ. Присътствуваха малкото членове на българската емиграция, множество руски емигранти и представители на братски намъ поробени отъ комунизма народи. Следъ Службата говори Представителтъ на Б.Н.Ф. г.Петъръ Цанковъ за поробването на България и за жертвитѣ на червения тероръ.

ТОЛЕДО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 9 IX 1973 въ Българската Православна Катедрала "Св.Георги" Н.В.Архимандритъ Иеремия отслужи Панахида за покойния Царъ Борисъ III и за хилядитѣ жертви, които българския народъ е далъ и дава за свободата срещу безбожния комунизъмъ, наложенъ му и подържанъ съ силата на оръжието на Съветския Съюзъ. Следъ Божествената Служба свещеника каза високо патриотично слово по този случай.

МЮХЕНЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 9 IX 1973, както всяка година така и тази, Православната Църква "Св. Богородица" приюти българските емигранти от Мюнхен и околността на Божествена Служба по случай 30 години от трагичната кончина на Царь Борисъ III и 29 години от заробването на България от комунистите. Освен многобройната национална българска емиграция присъствуваха и представители на поробени братски намъ народи: украинци начело съ бившия министъръ Левински, Главния Секретарь на Украинския Комитетъ г. Леникъ, на сърбо-хърватската емиграция г. Рашко Парижанинъ и много представители на германската преса и общественостъ.

Следъ Божествената Служба говориха Протоиерей Александъръ, който подчерта и похвали българската национална емиграция, която тачи и почита своите братя паднали за свободата. Следъ него говори Д-ръ Стефанъ Йовевъ, който описа живота, дълото и кончината на Царя Обединителъ Борисъ III. Въ своята дълбоко аргументирана речъ той подчерта факта, че единствени комунистите съ които планирано извършиха пълното дѣло съ убиството на Царя. По старобългарски обичай, следъ Панахидата всички присъствуващи седнаха на Братска Трапеза за Богъ да прости.

ФЕНИКСЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 9 IX 1973 въ Православния Храмъ "Св. Владимиръ" по починъ на клона на Б.Н.Ф. въ града се състоя Панахида за избитите наши братя отъ комунистите въ България, която се проведе отъ отецъ Андрей. На Службата присъствуваха всички български емигранти отъ града и околностите. Следъ Службата представителътъ на Българския Националенъ Фронтъ г. Георги Антоновъ каза подходяще за случая слово.

МЕЛБЪРНЪ, АВСТРАЛИЯ.

На 9 IX 1973 клона на Б.Н.Ф. въ града организира традиционната Божествена Служба по случай 29 години отъ поробването на България отъ комунизма и избиването на 100,000 наши братя и сестри отъ червените завоеватели. Панахидата бѣ проведена въ Православния Храмъ "Св. Троица" отъ Отецъ Владимиръ, като също бѣ почетена памятьта на Царя Обединителъ Борисъ III.

Следъ Панахидата бѣ сложена Братска Трапеза въ църковния салонъ, която бѣ благословена отъ Отеца, който каза вдъхновено слово за борбата на двата братски народа, българския и украинския, за свобода. Следъ него говори председателятъ на Б.Н.Ф. въ Мелбърнъ г. Живко Сребровъ, който съ пламенно слово описа тежкото робство днесъ въ Родината. Взе думата г. Константинъ Ив. Кърпенко, представителъ на Украинската емиграция, който каза трогателно слово, следъ него поздрави отъ името на Хърватската емиграция г. Марко Балакичъ, на който отговори Секретаря на Организацията г. Рангеловъ. Госпожитъ Рангелова и Куртева раздадоха подаръци за Бог да прости.

ОТАВА, КАНАДА.

На 9 IX 1973 въ Православния Храмъ "Св. Богородица" клона на Б.Н.Ф. "Горяни" устрои Панахида въ память на своите братя избити въ България отъ комунистическите варвари, отслужена отъ Отецъ Северъ при стечение на всички национални емигранти.

Следъ Панахидата бѣ сложена Братска Трапеза за Богъ да прости, отлично подредена отъ госпожитъ Милка Макъ, Нина Владева и Хенриетъ Николова. Произнесе по този случай високо патриотично слово г. Димитъръ Николовъ.

ДЕТРОЙТЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

Първата Панахида за падналите наши братя въ Родината и избитите отъ комунистите българи следъ 9 IX 1944 година бѣ отслужена въ Детройтъ презъ 1951 година отъ Свещеноикономъ О. Георги Николовъ. Вѣренъ на тази благородна традиция достопочитаемиа нашъ отецъ и тази година на 9 IX 1973 прочете Молитва въ память на избитите наши братя и сестри, въ Българския Православенъ Храмъ "Св. Павелъ". Накрая О. Николовъ каза слово за опазване на нашата православна вѣра и храмове отъ посегателството на безбожниците-комунисти, пратени отъ комунистическа България.

ФРАНКФУРТЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 9 IX 1973 въ Бадъ Хомбургъ въ Православната Църква бѣ отслужена скромна Панахида по случай 29 години отъ поробването на България отъ комунистите, на която Служба присъствуваха български емигранти и представители на братски намъ поробени народи.

ЧИКАГО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 9 IX 1973 клона на Б.Н.Ф. въ града устрои традиционната Божествена Служба по случай 29 години от поробването на България и 30 години от кончината на Царя Обединител Борисъ III. Почетена бѣ също и памятьта на всички наши съграждани починали далечъ отъ Роденъ Край. Панахидата бѣ проведена въ Православния Храмъ "Св.Тройца". За значението на този таженъ день говори г. Никола Янакиевъ, а за живота, дѣлото и кончината на Царь Борисъ III говори Д-ръ Георги Паприковъ, следъ което бѣ раздадено жито, виной просфора за Богъ да прости. Сложена бѣ Братска трапеза по старъ български обичай.

БИЛБАО, ИСПАНИЯ.

-LA GACETA DEL NORTE

MISA EN MEMORIA DE LOS MUERTOS BULGAROS. A las 11,30 de la mañana se celebrará en la parroquia de la Natividad, de Santuchu, una misa en memoria de las cien mil personas que hace 29 años murieron en Bulgaria durante la invasión soviética.

По починъ на клона на Б.Н.Ф. за северна Испания, на 9 IX 1973 бѣ проведена Панахида въ Църквата "Св.Богородица" въ память на всички наши братя избити отъ комунистите. Присъствуваха всички български емигранти, а също много испански приятели. Каза слово г. Иванъ Ивановъ за случая.

КОРДОБА, АРЖЕНТИНА.

На 9 IX 1973 по починъ на Б.Н.Ф. въ Православната Арабска Църква "Св.Георги" бѣ устроена скромна Панахида по случай избиването на 100,000 българи отъ комунистите въ България. Слово по този случай каза г. Педро Петровъ.

БЪФАЛО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 9 IX 1973 въ Православния Храмъ "Св.Стефанъ" бѣ отслужена традиционната Панахида въ память на хилядитѣ българи избити отъ комунистическия варвари въ България, която бѣ проведена отъ Отецъ Доброта, като следъ нея каза подходяще слово г. Мирко Герговъ. Накрая бѣ раздадено жито и вино за Бог да прости. Богомолцитѣ посѣтиха гроба на нестдавна починалия нашъ другаръ Василь Динчевъ.

ЛОСЪ АНЖЕЛОСЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 9 IX 1973 въ Българската Църква "Св.Георги" бѣ отслужена Панахида отъ Н.В. Митрополитъ Д-ръ Огняновъ по случай 29 години отъ поробването на България и въ память на хилядитѣ жертви жестоко избити отъ една престъпна банда-комунисти. Църквата бѣ препълнена съ богомолци, дошли да запалятъ по една свѣщица за своитѣ братя въ Родината. Следъ службата Отецъ Огняновъ държа високо патристично слово, което отекна дълбоко въ сърдцата на събралитѣ се емигранти, отъ очитѣ на които течеха сълзи. Преподобния Отецъ въ словото си каза, че жертвитѣ които паднаха за свободата на България не сѣ напразни и че ние ще трѣбва да продължимъ тѣхното дѣло и да пресечемъ пътя на комунистите, които сѣ проснали своитѣ пипала даже и въ тази страна, за да разбиятъ Българскитѣ Свободни Църкви въ чужбина.

Раздадено бѣ жито за Богъ да прости и бѣ сложена Братска трапеза.

АКРОНЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 9 IX 1973 въ Българския Храмъ "Св.Илия", както всѣка година, преподобния ни Отецъ Борисъ Краевъ прочете молитва въ память на хилядитѣ наши братя избити отъ комунистите въ Стария Край и по случай 30 години отъ кончината на Царь Бориса.

ОФЕНБАХЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 9 IX 1973 по починъ на национални български емигранти въ града бѣ устроено Събрание-Панахида послучай 29 години отъ поробването на България и въ память на 100,000 наши братя избити отъ комунистите. Вдъхновено слово по този случай каза г. Петъръ Христовъ.

ЦУРИХЪ, ШВЕЙЦАРИЯ.

На 9 IX 1973 малцината български национални емигранти въ града се събраха на траурно събрание за да почетатъ памятьта на хилядитѣ жертви на комунистическия тероръ въ България, който тероръ владѣе и до днесъ въ нашата Родина.

ВЪ НѢКОИ БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ ВЪ ЧУЖБИНА НЕ СѢ ПРОВЕДЕНИ ПАНАХИДИ, ВЪПРЪКИ ЖЕЛАНИЕТО НА ЕМИГРАНТИТЕ. ДАЛИ ТОВА СЕ ДЪЛЖИ НА ПРЕСТЪПНО НЕХАЙСТВО НА СВЕЩЕНИЦИТЕ ИЛИ Е ПО ЗАПОВѢДЪ НА "ЧЕРВЕНИЯ ПАРТИАРХЪ" КОМУНИСТА МИХАИЛЬ КЮЧУКОВЪ, ЩЕ ЧУЕМЕ СКОРО!!

СКРЪБНИ ВЕСТИ.

На 20 Май 1973 почина в Чикаго нашият дългогодишен член и пламенен български патриот на 61 годишна възраст

ВЕНЕЛИНЪ Л. БАКАЛОВЪ

Роден и израстнал в Свищов, още в ранни години се нарежда в редицата на Българските Легионери. Европейски шампион на колоездене, той бѣ гордостта на българската младеж. След поробването на България, продължава борбата против комунистите и дълги години прекарва по лагери изатвори заедно с баща си, Народен Представител. През 1951 успѣва да избѣга в Гърция, а през 1956 емигрира за Съединените Шати. Тука той взема най-дейно участие в всички прояви на емиграцията. Венелин Бакалов остава жена и пет момиченца-сирачета.

На 9 Февруарий 1971 година почина на 85 годишна възраст в Ню Йорк всеизвестния български общественик, лѣкар, поет и писател

ПРОФ. Д-РЪ ИВАНЪ Г. РОБЕВЪ

Покойният бѣ роден в Лозенград, завършва медицина в Лозана през 1918, като специализира в Харвард. По-късно работи в Рокефелеровата фондация, а през 1929 до 1937 години става Директор на Народното Здраве в София. От 1950 година той е професор първо в Каракас, после в Ню Йорк по патология. Д-ръ Робев бѣ носител на множество Ордени и Отличия дадени му от Царь Борисъ III, Императоръ Францъ Йосифъ, Червенъ Кръстъ и др. Освен своята лѣкарска професия Д-ръ Робев бѣ единъ отличен публицист, писател и поет, който издаде много книги на български за въ полза на българщината и за борба против комунизма в нашата Родина.

На 17 Юлий 1973 година почина в Зайс, Холандия на 47 години нашият съратник и национален емигрант

БОРИСЪ ПЛЮСКАНОВЪ

Покойният бѣ роден в с. Градец, Видинско. През 1952 успѣва да избѣга от комунистическия терор в България и през Югославия и Италия емигрира за Холандия. Тука той взимаше най-живо участие в всички национални антикомунистически прояви на българската емиграция.

През Августъ 1973 почина в Ню Йорк българската национална емигрантка

МАГДА ПЕЙЧИНОВА

Покойната бѣ всеобщо уважавана българка от цѣлата наша емиграция, като благородна и отзивчива, която винаги помагаше на нуждаещите се емигранти.

На 10 Януарий 1973 година почина в Кливеландъ на 90 годишна възраст старият Илинденец и борец за свобода

ПЕТЪРЪ ГЛАВИНЧЕВЪ

Покойният бѣ роден в Охрид от видно възрожденско семейство, учителствувал в Българските Екзархийски училища. След Илинденското въстание, в което той взема дейно участие, емигрира за Съединените Шати. Тук следва университета по химия, като впоследствие става професор по сѣкия предмет. Взима живо участие в културния живот на българската емиграция, като пише статии в разни вестници. Петър Главинчев е единъ от последните Илинденци, които бѣха между насъ.

БОГЪ ДА ГИ ПРОСТИ.

НЮ ЙОРКЪ. ЧЕСТВУВАНЕ СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ.

Специална Комисия начело съ Висшия съдия Матю Трой и Д-ръ Иванъ Дочевъ, организира този голѣмъ протестъ противъ комунистическия поробителъ. На 15 VII 1973 се отслужи Молебенъ въ Катедралата "Св. Патрикъ" отъ хърватския свещеникъ о. Ковало, като слово произнесе украинския свещеникъ о. Пасчакъ при масово стечение на емиграцията.

Следъ това бѣ устроена грандиозна манифестация въ центъра на Ню Йоркъ, като на чело бѣха Американскитѣ ветерани съ своя Командиръ г. Абояцъ. Взѣха участие сѣщо и много американски общественици и политически

ски дейци. На Паркъ Плаза се състоя Митингъ на който говори Д-ръ Иванъ Дочевъ. България бѣ представена отъ внушителна група членове на Б.Н.Ф. съ организатори: Полковникъ Райчо Райчевъ, знаменосецъ П. Николовъ, Н. Стояновъ, Т. Безевъ, Л. Нурковъ.

На 17 с.м. въ Тържествената зала на Общинския Домъ кмета на Ню Йоркъ Линдзей прочете и подписа своята Декларация. На това събрание присъствуваха делегации отъ всички поробени нации и видни политически лица. Отъ името на поробенитѣ народи отговори на кмета Д-ръ Иванъ Дочевъ. Президента Никсънъ и Гвернъора на Ню Йоркъ сѣщо издадоха Прокламации по случай Седмицата на Поробенитѣ Народи.

ПРОТЕСТНА АНТИКОМУНИСТИЧЕСКА МАНИФЕСТАЦИЯ ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

На 23 IX 1973 бѣ устроена грамадна протестна манифестация въ центъръ на града по случай 40 години отъ масовитѣ кланета и унищожението на 6 милиона украински селяни отъ комуниститѣ. Взѣха участие хиляди членове на поробенитѣ народи начело съ знамената си и съ протестни плакати. България бѣ представена отъ Б.Н.Ф. съ знаменосецъ П. Николовъ. Въ Централния Паркъ се състоя митингъ на който говориха сенаторитѣ Бъкли, Марки, Председателя на украинцитѣ Проф. Добриански и Председателя на Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ Д-ръ Иванъ Дочевъ.

ТОРОНТО. АНТИКОМУНИСТИЧЕСКИ ПРОТЕСТНИ МАНИФЕСТАЦИИ.

На 20 VIII 1973 повече отъ 150 автомобили съ протестни плакати и лозунги се събраха предъ Чехословашкия Културенъ Домъ и отъ тамъ обиколиха центъра на града въ протестъ на Червеноармийския "културенъ" ансамбълъ, посѣтилъ града въ това време. Бѣха прѣснати надъ 20,000 позиви противъ окупацията на малкитѣ народи отъ Съветския Съюзъ. Начело на Българската колона бѣха Председателя за Канада Инж. Гъндерски, Василъ Ивановъ, Крумъ Радевъ, Цоню Градинаровъ, Кирилъ Ивановъ.

На 21 VIII 1973 поробенитѣ народи проведоха протестна акция противъ окупацията на Чехо-Словакия отъ Съветскитѣ войски. Надъ 400 автомобили съ знамена и лозунги обиколиха града и се спрѣха предъ Парламентарното здание, кадето говориха министритѣ Рене Брүнелъ и Робертъ Никсънъ. Отъ страна на Българската национална емиграция говори г. Крумъ Радевъ. Бѣха положени венци отъ всички национални групи.

На 21 X 1973 по случай 17 години отъ славното Унгарско възстание за свобода бѣ проведено възспоменателно събрание въ Харбертъ Колежъ съ главенъ говорителъ Председателя на Унгарскитѣ Борци за Свобода Д-ръ Погони. Б.Н.Ф. бѣ представенъ отъ делегация: Инж. А. Гъндерски, Ц. Градинаровъ, Д. Ивановъ съ знаменосецъ К. Радевъ и говорителъ Д-ръ Иванъ Дочевъ. Следъ събранието грамадното множество отиде и положи венци на паметника на падналитѣ Унгарски бойци.

На 20 и 21 X 1973 Председателятъ на Б.Н.Ф. Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ посѣти клоната ни въ Торонто кадето има срѣщи съ Настоятелството, а сѣщо и съ много наши съмишленици. Бѣха дискутирани много политически и организационни въпроси.

На 21 X 1973 Д-ръ Дочевъ заедно съ цѣлото Настоятелство на Торонто се черкуваха въ Българската Църква "Св. Тройца" съ чредникъ Отецъ Василъ Михайловъ.

СВЪТОВНИ МЕЖДУНАРОДНИ КОНФЕРЕНЦИИ ВЪ ЛОНДОНЪ НА
АНТИБОЛШЕВИШКИЯ БЛОКЪ НА НАРОДИТЕ И НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪВЕТЪ НА СВОБОДАТА.

ПРЕДСТАВИТЕЛИТЕ НА БЪЛГАРИЯ.

Отъ 24 до 28 1973 въ Лондонъ се състояха две свѣтовни Конференции на най-големитѣ антикомунистически орагнизации въ свѣта. Вѣха участие делегати отъ цѣлия свѣтъ и представители на поробенитѣ отъ комуниститѣ народи. България бѣ представена отъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, Председетелъ на Българския Националенъ Фронтъ и Председателъ на Американскитѣ Приятели на А.Б.Н.отъ Ню Йоркъ.
Д-РЪ ИВАНЪ БАНКОВСКИ, Председателъ на Организацията на Българското Войнство ва изгнание, Франкфуртъ.
Д-РЪ КИРИЛЪ ДРЪНИКОВЪ, Представителъ на Българската секция на А.Б.Н.Римъ, Италия.

Д-РЪ АНДРЕЯ ГЪРНЕВСКИ, Председателъ на Лигата за правата на човѣка, Хага, Холандия.

Сеситѣ на А.Б.Н.се председателствуваха отъ Д-ръ Дочевъ, който изнесе доклади по случай 30 годишния юбилей на Организацията. На 26 VIII 1973 се изнесе градниозно събрание на Трафалгаръ Скуеръ, на което присѣтствуваха надъ 10,000 души, което събрание бѣ ржководено отъ Д-ръ Дочевъ, който произнесе политическа речъ. Бѣха взети редица резолюции за каузата на поробенитѣ народи.

На 27 VIII 1973 на банкета въ хотелъ Империялъ, на който присѣтствуваха надъ 1500 души, България бѣ представена отъ Д-ръ Дочевъ, който бѣ на главната маса.

Д-РЪ ДОЧЕВЪ ГОВОРИ НА ТРАФАЛГАРЪ СКУЕРЪ

БЪФАЛО, СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ. СЕДМИЦА НА ПОРОБЕНИТЕ НАРОДИ.

Отъ 15-21 VII 1973 се проведе традиционната Седмица на Поробенитѣ Народи. Българската емиграция взе живо участие въ събранията, манифестациитѣ и резолюциитѣ, начело съ председателтъ на Б.Н.Ф.въ Бѣфало г.Миро Герговъ. Българското знаме се развѣваше надъ кметството заедно съ знамената на другитѣ поробени народи.

ПРАЗДНУВАНЕ ДЕНЪТЪ НА ХРАБОСТЪТА - СВ.ГЕОРГИ ПОВЕДОНОСЕЦЪ.

На 6 V 1973 вече 15 години наредъ нашата национална емиграция въ Бѣфало празнува този най-голямъ български празникъ съ подходяще събрание, банкетъ и протестна резолюция противъ поробителитѣ на Родината. Тази година бѣ особено тържествено отпразднувано, при стечение на емиграцията въ града и гости отъ много други градове. До организатора на тържеството бѣха изпратени специални поздравления и прокламации отъ Кмета и Окржния Управителъ.

ЧИКАГО, СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ. СЕДМИЦА НА ПОРОБЕНИТЕ НАРОДИ.

Отъ 15 21 VII 1973 въ града се проведеха манифестации, събрания и митинги въ протестъ на болшевишката агресия. България бѣ представена отъ голѣма делегация. Българскитѣ знамена се вѣха надъ кметството и по улицитѣ заедно съ знамената на другитѣ поробени отъ комуниститѣ народи.

На 24 X 1973 почина въ Чикаго на 65 годишна възраст ВЪЛЧО ЧЕРНЕВЪ, роденъ въ Стара Загора. Следъ 9 IX 1944 той бива затварянъ по лагери и затвори, като презъ 1952 година успѣва да избѣга въ Гърция и отъ тамъ емигрира за Чикаго.

Вълчо Черневъ бѣ единъ отличенъ български патриотъ и взимаше най-дейно участие въ всички емигрантски прояви, като единственото му желание бѣ да види Родината си България свободна отъ комунистическото иго. Богъ да го прости.

СПОМЕНИ, Иванъ Михайловъ. IV часть, 986 стр. 1973 година, Индианаполисъ, 15 долара

Въ този неимовѣрно голѣмъ мемоаренъ трудъ на водача на Македонскитѣ българи Иванъ Михайловъ е очертана борбата на поробенитѣ ни братя за свобода въ периода отъ 1924 до 1934 година. Помѣстени сж стотици и стотици документи, изложения, статии отъ нашата и свѣтовната преса, снимки, копия отъ писма, статистики и списъци, които обрисуватъ игото на Македонскитѣ българи подъ сръбска и гръцка власт и които правятъ този трудъ извънредно цененъ за нашата историография.

Дѣлата на хилядитѣ герои, паднали за Македония, описани въ тази книга, безъ съмнение свидетелствуватъ за идеала за който тѣ сж мрѣли: запазване на българската националностъ и свобода на народа!

Четиритѣхъ тома спомени на Иванъ Михайловъ, издадени до сега, въпрѣки всички трудности въ емиграция, се нареждатъ заедно съ Захари Стояновитѣ "Записки" и Симеонъ Радевитѣ "Строители", като най-ценнитѣ произведения въ нашата мемоарна литература. Съ неуморната си и всестранна дейностъ името на Иванъ Михайловъ ще остане въ историята като най-голѣмия радатель за българщината въ наше време.

МАДАРСКИЯ КОННИКЪ, Димитъръ Георгиевъ. 107, 25 стр. 1973 година, Лосъ Анжелесъ 5 долара.

Въ тази историческа поема описана въ стихове, авторътъ компетентно дава историческитѣ събития отъ нашето славно минало отъ Първото Българско Царство. Книгата се чете съ увлечение и голѣмъ интересъ, не само поради сочния стихотворенъ строежъ, но поради националнитѣ чувства, които тѣзи стихове възбуждатъ.

Като приложение къмъ книгата е дадено: "Исторически изследвания за Богомилското учение" развито въ най-вѣрна историко-изследователна форма.

Печата е чистъ, оригиналенъ и изпъстренъ съ винетки отъ художника Митко Петровъ.

ИСТОЧНА ПРАВОСЛАВНАТА И КАТОЛИЧЕСКА АПОСТОЛСКА ЦЪРКВА, Отецъ Георги Недѣлковъ 14 стр, илстрирана, 1973 година, Фортъ Уейнъ, 25 цента.

Въ тази малка брошура написана на английски езикъ, нашиятъ достопочитанъ свещеникъ Георги Недѣлковъ, чредникъ на църквата "Св. Николай" въ Фортъ Уейнъ е далъ подробно и всестранно описание на Православната ни Църква, догмитѣ свързани съ Богослужението въ нея и ритуалитѣ и предметитѣ и тѣхното значение.

Тази книжка е извънредно ценна, особено за по-новитѣ емигранти, които никога не сж учили Богослужение въ България, па и за по-старитѣ, които сж позабравили родната си религия.

Отецъ Георги Недѣлковъ е известенъ като единъ отъ най-вѣрнитѣ Божи служители и като отличенъ български патриотъ и борецъ противъ поробителитѣ на Родината ни и противъ догмованията на червенитѣ "Богослужители" за разбиване на нашата Православна вѣра.

ОФИЦИАЛНО СЪОБЩЕНИЕ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

По решение на Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ Конгреса на Организацията ще се състои на 2 и 3 Мартъ 1974 година въ Ню Йоркъ въ хотелъ Комодоръ. Въ програмата сж предвидени две сесии. Конгресниятъ балъ ще се състои въ Сябота, 2 Мартъ 1974. Въ Недѣля на обѣдъ ще се чествуватъ носителитѣ на Ордена "Борба за Свободата на България".

Настоящото съобщение се дава, за да могатъ делегатитѣ и гоститѣ да се съобразятъ съ програмата и да не се заангажирватъ за тази дата, а сжщо - другитѣ български организации да не правятъ, по възможностъ, вечеринки на тази дата, та да не се разкасва емиграцията.

СЕ СЪСТОЯ ОТЪ 1 ДО 3 СЕПТЕМВРИЙ 1973 ВЪ ЧИКАГО.

Грамадниятъ Конгресъ на М.П.О. посвѣтенъ тази година на 70 годишнината отъ Илинденското възстание се състоя въ Чикаго. Откриването стана съ Божествена Служба отъ Негово Високопреосвещенство Епископъ Кирилъ въ съслужение отъ много свещеници отъ Свободната Българска Църква, последвана отъ речта на Председателя г. Петъръ Ацевъ, който говори за славната българска епопея на Илинденъ, дѣлова работа на делегатитъ, тържественъ банкетъ, грамадна българска вечеринка, посѣтена отъ млади и стари.

Председателъ на М.П.О. бѣ избранъ единодушно дългогодишния борецъ на организацията, нашиятъ отличенъ другаръ въ борбата Д-РЪ АСПАРУХЪ ПОПЪ ИСАКОВЪ.

Роденъ въ с. Махалата, Плѣвенско, училъ се въ Плѣвень, Варна и София гдето завършва Университета, той още отъ най-ранни години живо участвува въ разни български национални организации. Когато презъ 1941 година Македония се освободи, той веднага се поставя въ услуга на народа си и заминава за Прилепъ. Следъ идването на комуниститъ, се научава, че братъ му Борисъ е убитъ въ Плѣвень. Д-ръ Исаковъ бива хвърленъ въ затвора въ Загребъ, като следъ освобождението му следва и завършва медицина, като почва да практикува въ Шипъ. Тука отново бива затворенъ. Следъ пускането му отъ затвора нелегално преминава въ Австрия и следъ нѣколко месеца въ Съединенитъ Щати. Д-ръ Аспарухъ попъ Исаковъ е единъ изпитанъ борецъ за свободата на поробена Македония и единъ отличенъ българинъ-антикомунистъ. Ние го поздравяваме най-сърдечно и братски за новия му постъ.

При откриването на Конгреса, като представителъ на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ поднесе следното поздравително слово Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ:

"Ваше Високопреосвещенство, Всеблагоевейни Отци, господинъ Председателю, братя и сестри - българи отъ Македония!

"Отъ името на Българския Националенъ Фронтъ и отъ мое име азъ се чувствавамъ гордъ и щастливъ да мога да поднеса нашитъ най-искренни и най-сърдечни благопожелания, Вамъ, нашитъ родни братя, по случай Вашия 52 годишенъ Конгресъ".

"Ние Ви пожелаваме активна, ползотворна и резултатна дейность, която дейность да бжде само отъ полза за българщината на нашето поробено Отечество. Ние ви пожелаваме, щото Вашиятъ вече надъ полувѣковенъ Конгресъ да се занимае и разреши главно най-важнитъ проблеми, вълнуващи днесъ българската политическа емиграция: пресичане пътя и унищожение на подривната и конспиративна комунистическа дейность на изпратенитъ въ чужбина червени комисари, облечени въ владишки и свещенически раса и второ: базмилостна борба противъ всички, които се мчатъ да обезбългарятъ люлката на българщината - майка Македония".

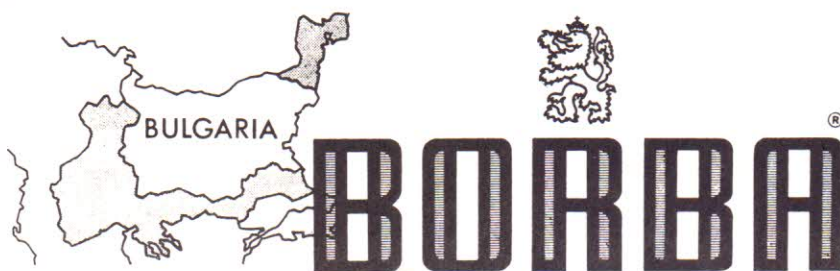
"Ние все още се надѣваме, че денътъ е близкъ, когато всички българи, независимо где тѣ сж родени - дали въ долината на Вардара или по брѣговетъ на Мичиганското езеро, дали въ политъ на Балкана или въ степитъ на Австралия, обединени подъ общото знаме на борбата, високо и мощно да издигнемъ нашиятъ боевъ зовъ!".

"Този боевъ зовъ, който се слѣ съ трѣсъка на бомбитъ при Ножотъ, който се чу заедно съ свистекето на куршумитъ на Манлихеркитъ при Банско или въ Виенския Бургтеатъръ, този именно зовъ, който се чува и днесъ по Балкана или по занданитъ на нашата многострадална Родина. И този зовъ е:

"Тирани, чудо ще направимъ
Ний чуждо иго не търпимъ

Съ юнашка кръвъ ще Ви удавимъ
И пакъ ще се освободимъ!".

Словото на Д-ръ Паприковъ бѣ изпратено на крака съ бурни аплодисменти и съ поздравления отъ цѣлото Настоятелство и отъ множеството отъ публиката - стари борци за свободата на Македония!

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

РЕДАКТОРЪТЪ НА "БОРБА" Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ СЪОБЩАВА:

БОРБА благодари на всички наши сънародници, които се интересуват отъ списанието, четатъ го съ внимание, разпространяватъ го между своитѣ брѣтя въ изгнание, пращатъ дописки и статии въ духа на нашитѣ принципи.

БОРБА е органъ на БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, който го редактира, издава и разпространява, но ето вече години наредъ списанието се наложи на цѣлокупната национална българска емиграция въ цѣлия свѣтъ като нейно. Поради факта, че БОРБА не се субсидирва отъ никакви външни фактори, дава се възможностъ на пълна самостоятелностъ и свобода отъ влияние.

БОРБА е преди всичко политическо списание, което помѣства най-напредъ политически статии, сведения отъ поробената ни Родина, изъ живота на националната ни емиграция, статии отъ славното ни историческо минало. Разкази и лирични произведения се отбѣгватъ. Статии сѣ кжси и надписани отъ автора, на по понятни причини псевдоними се допускатъ, съ съгласието на редакцията. Употрѣбва се стария традиционенъ български правописъ.

БОРБА се разпраща безплатно до всички български емигранти по цѣлия свѣтъ и което е по-важно, по канали вече въ България, гдето се чете съ възторгъ и ентузиазъмъ. Всички, които си смѣнятъ адреситѣ, ако искатъ занепредъ да получаватъ списанието, да съобщаватъ новитѣ си адреси на редакцията.

БОРБА ратува за същата кауза, за която всички национални емигранти се борятъ, а именно - освобождението на Родината ни отъ комунистическото иго!

Въ Швейцария се образува "Комитетъ на Политически Емигранти-Инвалиди" при нашата Организация. Молимъ всички емигранти, които сѣ слѣпи или глухонѣми да пратятъ адреситѣ си до редакцията на БОРБА, за да ги свържемъ съ Комитета.

Търсятъ се следнитѣ български емигранти, които молимъ да се обадятъ до редакцията на БОРБА:

Д-РЪ БОРИСЪ ХАЛВАДЖИЙСКИ, емигриралъ презъ 1948 за Австралия, а презъ 1970 за Ню Йоркъ. Търсятъ го родителитѣ му чрезъ неговъ приятель. /П.Ц./
ЕЛИСАВЕТА БЪНДЕВА, емигрирала презъ Турция, Май 1970 за Западна Германия. Търси я нейнъ близъкъ приятель, /Т.Т./
